



the book is owned by auswin@yahoo.com (member #299);  
typed to Word Document by g4019207@au.ac.th (member #278);  
converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (05/09/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers> or <http://3gler.home.ml.org>

# บริษัทสามเกลอ

ป.อินทรปาลิต

บรรยากาศที่เรือด่วนไม้หน้าตึกบ้าน "พัชรารักษ์" อบอวลด้วยกลิ่นควันบุหรี่และกลิ่นแอลกอฮอล์  
เย็นวันนี้ เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ได้จ่ายเงินส่วนตัวของท่านชื่อวิสกี้ตราขาว ๔ ขวด พร้อมด้วยแก้วดื่มอีกมากมาย  
เลี้ยงคณะพรรค ๔ สหาย ด้วยมีความประสงค์จะปรึกษาหารือกันในกิจการบางอย่าง

การกินเหล้าได้เริ่มต้นในเวลา ๑๖.๓๐ น. เรื่อยมา และหลังจากตราขาวพร่องไปสองขวด ๔ สหายก็  
เริ่มรู้สึกมึนเมาไปตามกัน จนกระทั่งท่านเจ้าคุณกล่าวห้าม

“อย่าดื่มให้มากนักพวกเรา ประเดี๋ยวเราจะปรึกษาหารือกันในเรื่องสำคัญ”

อาเสียบอกมือแล้วพูดเสียงอ้อแอ้

“เอาไว้ปรึกษากันวันหลังดีกว่าครับ พวกผมลงกินเหล้าแล้วต้องกินให้เมา”

นิกรพูดเสริม

“เหล้าไม่ใช่ยา เมื่อกินเข้าไปแล้วมันก็ต้องเมาและเมื่อเมาหนักเข้าเราก็ต้องชกปากกันตามธรรมเนียม”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ หัวเราะหึๆ มองดูหน้าลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

“ฉันรู้ดีว่าแกเมาดิบ แกจิบเหล้าเข้าไปยังไม่ทันถึงแก้ว เห็นแต่นั่งกินแต่กับเท่านั้น กินเอาๆ โดยไม่ต้อง  
นึกถึงคนอื่น”

พลกล่าวกับท่านเจ้าคุณอย่างเป็นทางการเป็นงาน

“คุณอา มีเรื่องอะไรก็พูดกับพวกเราเสียเถอะครับ ถ้าเข้าไปกว่านี้อีกสักชั่วโมงผมรับรองว่าคงจะพูดกัน  
ไม่รู้เรื่องแน่ ผมนะชกมึนๆ แล้ว”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ พยักหน้าช้าๆ

“อ้ายพวกนี้สู้อิเรกไม่ได้สักคน ดิเรกนะมันดื่มเหล้าไม่เคยเมาเลย เพราะรู้จักยับยั้งชั่งใจ พอรู้สึกตัวว่า  
จะเมามันก็หยุด”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแป้น

“เหล้าเมืองไทยกินไม่ใคร่เมาหรอกครับ เพราะดิลกริมมันน้อย เหล้าที่อินเดียตั้ง ๑๐๐๐ ดิลกริม ดื่มเข้าไป  
เป็กเดียวเมาหัวทิ่มเลยผมยังดื่มได้ตั้งห้าหกเป็ก ท่านมหาราชาถึงกับรับสั่งชมเชยผมว่า ผมเป็นนักกินเหล้า  
ที่น่านับถือคนหนึ่ง”

อาเสียบอกตาปริบๆ มองดู ดร.ดิเรก

“ตั้งแต่กินเหล้ากันนี้ แกพูดถึงเรื่องท่านมหาราชาในราว ๒๐ หนแล้วโว้ย”

ดร.ดิเรกยิ้มแห้งๆ หันมามองดูพ่อตาของเขา

“เริ่มเรื่องของคุณพ่อเถอะครับ คุณพ่อจะปรึกษาหารืออะไรกับพวกเราก็อวมา”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ เปลี่ยนสายตามาที่ เจ้าแห้วซึ่งยืนอยู่ข้างหลัง

“เฮ้ย ขึ้นไปบนตึกเอาโซดาโนตุ๋นมาอีก ๓ ขวด”

“ครับ ครับ รับประทาน อย่าเพิ่งเปิดการประชุมนะครับ รับประทานรอผมก่อน”

ท่านเจ้าคุณทำหน้าซอบกล

“เปล่า สำหรับมึงไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้เลย”

“ รับประทานไม่เกี่ยวก็ไม่เป็นไรครับ รับประทานผมขอสมัครเป็นคนฟังการประชุมเท่านั้นในฐานะผู้สังเกตการณ์เท่านั้น”

“ปู่ไฉ่ อ้ายสัตว์เอ๊ย.....” เจ้าคุณปัจฉินึกฯ พุดยานคาง

เจ้าแห้วหัวเราะชอบใจวิ่งต้อพาตัวออกไปจากเรือนต้นไม้ ท่านเจ้าคุณขอร้องให้ ๔ สหายหยุดพักการตีหม้อและกินกับแก้มเพียงชั่วขณะ

“ง่า-พวกแกทั้งสี่คนฟังนี่”

นิกรจึ้ยปาก

“แล้วกันคุณพ่อ กินกับเสียให้อิ่มก่อนเถอะครับค่อยประชุมกัน ยังจี่มันคาราคาซังน่าเกลียดเหลือเกิน ใก่ตอนยังเหลืออีกเต็มจาน เปิดย่างและแหมมก็ยังมีอยู่เต็มโต๊ะ”

ท่านเจ้าคุณเม้มปากแน่น

“อย่าแก่แตกให้หมันมากนักไว้ย ง่า-ฟังทางนี้พวกเรา เทาที่เอาได้จัดการเลี้ยงเหล้าและกับแก้มขึ้นในเย็นวันนี้ก็เนื่องจากอามีเรื่องอยากจะปรึกษาหารือกับพวกแก”

อาเสียตบมือขึ้นทันทีทำให้ ๓ สหายพลอยตบมือขึ้นบ้าง ท่านเจ้าคุณลุกขึ้นยืนก้มศีรษะเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อไป

“อาเห็นว่าพวกแกทั้ง ๔ คนได้ปล่อยให้เวลาวันหนึ่งผ่านไปอย่างน่าเสียดาย”

นิกรเอื้อมมือเขี่ยเอดพ้อตาของเขา

“ลำบากนักก็นั่งพูดดีกว่าครับ ไม่ต้องยืนให้เมื่อยแข่งเมื่อยขาเปล่าๆ”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ทุดต้วลงนั่งบนเก้าอี้ตามเดิม

“ฉันใคร่จะชวนพวกแกให้เข้าหุ้นกับฉันเพื่อเปิดร้านค้าขึ้นสักแห่งหนึ่ง ใครจะเห็นยังงัยบ้าง”

กิมหวนถอนหายใจดังบูด

“ไฉ่-นี่หรือครับ สาระสำคัญที่คุณอาเลี้ยงเหล้าพวกผม นี่กว่าจะมีเรื่องสลักสำคัญอะไร ที่แท้ชวนให้เข้าหุ้นตั้งร้านค้า”

“ทำไมล่ะ แกไม่เห็นชอบด้วยงั้นหรือ”

เสียหงวนหัวเราะ

“ไม่ได้ความครับ กิจการค้าของผมทุกวันนี้มันก็กว้างขวางมากมายพออยู่แล้ว โรงสี ๑๐ โรง โรงเลื่อย ๑๐ โรง โรงยาฝิ่นโรงรับจำนำ คุ่อต้อเรือ ร้านค้าเครื่องเพชร ห้างจำหน่ายสรรพสินค้าต่างๆ แล้วผมยังมีหุ้นอยู่ตามบริษัทใหญ่ๆ อีกมากมายเหลือเกินแล้วครับ คิดเฉลี่ยเดือนหนึ่งผมมีกำไรร่วมล้าน”

“ไอ้โฮ” นิกรคราง “ตั้งล้านเชียวเรอะ”

“เออ” กิมหวนพุดเสียงหนักๆ “บางเดือนตั้งสองล้าน ล้านจริงๆไม่ใช่ล้านเล่นๆ ๑๐ แสนเป็นหนึ่งล้านเดือนหนึ่งได้กำไรไม่ต่ำกว่า ๑๐ แสนขึ้นไป”

เจ้าแห้วถือขวดโซดาเดินเข้ามาในเรือนต้นไม้อย่างร้อนรน ตรงเข้ามาวางลงบนโต๊ะแล้วกล่าวถามนิกรเบา ๆ

“รับประทานเปิดประชุมแล้วหรือครับ”

พลทำตาเขียวกับเจ้าแห้วทันที ซี่มือให้เจ้าแห้วนั่งลงบนพื้น ใช้สายตาดึงจับเจ้าแห้วให้สงบเงียบ

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ กล่าวขึ้นด้วยเสียงหนัก ๆ อย่างเป็นทางการ

“ตีกแถว ๒ คุณหาของฉันที่บางลำภู บัดนี้จวนจะหมดสัญญาเช่าแล้ว เหลืออีกสองสามวันเท่านั้น คนเช่าพยายามมาอ้อนวอนขอต่อสัญญาทุกวัน แต่ฉันไม่ตกลง ฉันมีโครงการที่จะเปิดเป็นร้านค้าของตัวเอง แต่จะขอให้พวกแกเข้าหุ้นด้วย ใครจะเห็นยังงัยก็ว่ามา”

นิกรยกมือขวาขึ้นสุดแขน

“ครูครับ ผมสงสัยครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะหึ ๆ

“นี่แกนี่ก็ว่าแกยังเป็นเด็กนักเรียนอยู่อีกยังงั้นหรือ เวลานี้ไม่ใช่เวลาเล่นไว้อย่างไรหรือกัน  
อย่างเป็นทางการ”

นิกรอมยิ้ม

“ตามแนวความคิดของคุณพ่อผมเห็นพ้องด้วยครับแต่อยากจะทราบว่าคุณพ่อจะเปิดร้านค้าอะไร  
ขายกะป็น้ำปลา เครื่องสำอางหรือขายเสื้อผ้าแพรพรรณ”

ท่านเจ้าคุณถอนหายใจหนัก ๆ

“กะป็น้ำปลานะไม่ขายแน่ แกไม่ต้องตกใจ”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานความจริงกะป็น้ำปลาเป็นของจำเป็นในการครองชีพนะครับ รับประทานร้านค้าของชาวจีน  
ตามตลาดต่าง ๆ ล้วนแต่ร่ำรวยไปตามกัน”

พลยกเท้าเตะถูกปลายคางเจ้าแห้วดังพลັก

“นี่นะ ทะลึ่งนัก ไม่ใช่เรื่องของมึงที่จะออกความเห็นอะไรเลย”

เจ้าแห้วยกมือลูบคางของเขาแล้วสูดปากสั้น

“อู๋ รับประทานพันแทบหัก .... “

กิมหงวนกล่าวถาม เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทันที

“คุณอาจะค้าขายอะไรวามาชครับ”

“อาตั้งใจจะขายเสื้อผ้า เครื่องสำอางค์เครื่องใช้ต่าง ๆ”

อาเสียหัวเราะ

“ที่ที่ห้างของผม กับห้างของเจ้าพลมีขายอยู่แล้วนี่ครับ”

“เถอะนะ มันคนละทำเลนี่หว่า ห้างศิริวิชัยพานิชของแกอยู่พาหุรัด และห้างพัชรภรณ์ของเจ้าพล  
อยู่ถึงบางรัก นี่เราจะตั้งที่บางลำภู”

เสี่ยหงวนไม่เห็นพ้องด้วย เพราะการคำนวณนี้ไม่สู้จะมีกำไรอะไรนัก แต่เขาไม่อยากขัดใจท่านก็เลย  
ทำเป็นเห็นพ้องด้วย

“เอา ตกลงครับ คุณอาเป็นผู้นำในเรื่องนี้ก็แล้วกัน จะเรียกหุ้นคนละเท่าไรผมไม่ขัดข้อง หรือคนละล้าน  
ยังได้นะครับ”

ท่านเจ้าคุณจึ๊ปาก

“อย่ายั่วหน้อยเลยวะ อ้ายหงวน เดียวก็เกิดไล่ถีบกันขึ้นเท่านั้นเอง”

เสี่ยหงวนชักฉิว

“แล้วกัน ผมพูดจริง ๆ คุณอาหาว่าผมยั่ว คราวนี้ไม่มีเจตนาพูดพาดพิงถึงหัวคุณอาเลยครับ ให้ตื่นตาย  
ซีเอา ผมพูดจริง ๆ คนละล้านผมก็สู้”

“แล้วจะไปเอาเงินที่ไหนมาลงทุนเล่า “ เจ้าคุณปัจจนิกฯ พูดอย่างหัวเสีย

นิกรพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงยานคาง

“แหม พูดถูกพูดมึงหยาบคายจริงเชียว ถือว่าเป็นเจ้าคุณ เรียกคนยังง้อยังงั้นอ้ายยังงี้ บู้ไร่ ยกท่านัก”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำตาปริบ ๆ มองดูนิกร

“อ้ายกร”

“จ๋า”

“มึงอย่าทำตนเป็นคนมือไม่พาย แล้วเอาตีนรำน้าหน้อยเถอะวะ ไป---- ออกไปให้พ้นเมื่อไม่ร่วมมือ  
ด้วยฉันก็ไม่ต้องการแก”

นิกรหัวเราะก๊าก

“แหม--- เท่านั้นแหละป่าโกรธแล้ว หนูล้อเล่นนิดหน่อยก็ได้ ใจคอไม่หนักแน่น เราจะมาเป็นลูกเขย พ่อตากันทำไม จริงไหมคะป้า ยิ้มหน่อยน้ำ คนดีคนดี”

“ปู่ได้ ..... “ เจ้าคุณคราว “แกจะยั่วฉันไปถึงไหนกันวะ วันหนึ่ง ๆ ฉันปวดกะบาลเพราะแกกับอ้าย หงวนตั้งหลายครั้ง”

ดร. ดิเรกคุณิกร

“เฮ้--- ยูต้องรู้จักนี้วัก้อยหัวแม่มือบ้างซีวีย์ คุณพ่อกันเป็นผู้ใหญ่ไม่ใช่เพื่อนเล่นของเรา ขณะนี้ท่าน กำลังพูดกับเราอย่างเป็นทางการ” แล้วนายแพทย์หนุ่มก็หันมายิ้มกับพ่อตาของเขา “นอกจากเสื้อผ้าเครื่อง ลำปางเครื่องใช้ ผมคิดว่าเราควรจะขายยาสำเร็จรูปด้วยดีไหมครับยาเป็นของจำเป็นมากสำหรับมนุษย์เรา”

เจ้าคุณปัจฉินิกร เห็นพ้องด้วย

“เออ จริงของแก ขายก็ได้ แต่แกจะต้องรับเป็นผู้ติดต่อกับบริษัทจำหน่ายยาในต่างประเทศ”

“อไร ผมรับรองในเรื่องนี้ ติดต่อกับที่บริษัทปารค แอนด์ เดวิส บริษัทเดียวพอแล้ว”

นิกรแย้งขึ้น

“ผมว่าขายยาอยู่เปล่า ๆ กำไรก็ไม่ใคร่มี เราจะต้องร่นรายหาผู้เชี่ยวชาญในการหยิบยาต่างๆ และต้อง มียาให้พร้อม ยาเขียว, ยามหานิลแห้งทอง, ยาเม็ดแดง, ยาประสะต่าง ๆ แล้วเรายังจะต้องมีคนคอยรับจ้าง กวาดยาเด็กอีก”

เจ้าคุณปัจฉินิกร ทำคอร่น

“ยาฝรั่งไว้ไม่ใช่ยาไทย”

“อ้อ” นิกรพูดยาดาง “ผมนึกว่าเราจะขายยาไทย ขายยาฝรั่งก็ดีซีครับซื้อง่ายขายคล่อง”

พลยิ้มให้ เจ้าคุณปัจฉินิกร

“สำหรับผมตกลงครับคุณอา แต่ผมไม่มีเวลาว่างในการบริหารงาน ต้องขอให้คุณอารับตำแหน่งเป็น ผู้อำนวยการห้างของเรา ซึ่งครั้งนี้ก็ต้องจดทะเบียนเป็นห้างหุ้นส่วนจำกัดตามระเบียบ”

“เราจะจดทะเบียนเป็นบริษัทจำกัด” เจ้าคุณปัจฉินิกร พุดยิ้มๆ “อาคิดว่า เราควรจะให้ชื่อบริษัทของเรา ว่า “บริษัทไทยอุปถัมภ์จำกัด”

“ฮึ” นิกรร้องเหมือนม้า “ไม่เพราะเลยครับฟังแล้วไม่สลดใจคน การตั้งชื่อนี้สำคัญมาก ควรตั้งชื่อ ที่ง่าย ๆ และแปลก ๆ ใครเห็นชื่อแล้วสนใจ”

เจ้าคุณปัจฉินิกร พยักหน้าช้า ๆ

“เออ ถ้ายังงั้นแกล้งว่ามาซี เราควรจะให้ชื่อบริษัทของเราว่าอย่างไร”

นิกรอมยิ้มแก้มตุ่ย นิ่งคิดอยู่สักครู่ก็พุดเสียงขาดฉาน

“เลือกเอาเถอะครับมีอยู่ ๔ ชื่อด้วยกัน ..... บริษัทยิ้มให้กัน จำกัด ดีไหมครับฟังแล้วเข้าเก็บตีมาก”

เจ้าคุณทำหน้าที่

“หมายความว่าทั้งลูกคำและคนขายต่างมีไม่ตรีจิตต่อกันยิ้มแย้มแจ่มใสให้กัน”

“ครับ ถูกแล้ว ไทยทำไทยชื่อไทยขายไทยอุตุหนุญไทย เราก็ต้องยิ้มแย้มเข้าหากันไม่ใช่คนชื่อทำหน้าอ เหมือนกัน หรือคนขายแสะยะกับคนชื่อ ถ้ายังงั้นการคำก็เจริญไปไม่ได้เพราะต่างฝ่ายต่างจะต้องฟังพาดาศัย ซึ่งกันและกัน ทั้งคนชื่อและคนขาย”

พลถอนหายใจหนัก ๆ

“ลำบากนักเอาชื่ออื่นเถอะวะอ้ายกร บริษัทยิ้มให้กันฟังดูก็เพราะดีหรือก แต่ถ้ามคนขายหรือคนชื่อ ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ชอบให้แปรงสีฟันเวลายิ้มให้กันก็น่าเกลียดสักหน่อย”

นิกรหัวเราะก๊าก

“เออ จริงของแก ถ้ายังงั้นให้ชื่อว่า .... บริษัทไทยเดินเล่น ดีไหม”

อาเสี่ยจี้ปาก

“ไม่ได้สติไว้เลย ไม่เห็นจะมีความหมายอะไรสักนิด บริษัทไทยเดินเล่นหมายความว่าไทยไม่มีงานทำ”  
“วะ ยังงั้นเอาชื่อนี้” นายจอมทะเล้น พุดเสียงหนัก ๆ “บริษัทไทยกำลังตื่นตัวในการอุดหนุนไทยด้วยกัน  
จำกัด”

“พ่อมึง” ดร.ดิเรก พุดเสียงหัวเราะ “ชื่อยาวแค่นี้เกือบหัวถนน ไหน---ลองว่ามาอีกชื่อซิ”

นิกรชักฉีกก็พุดเสียงกร้าว

“ถ้าเช่นนั้นเอาชื่อนี้ ..... บริษัทไทยอัครคัตเกษา จำกัด”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ คว่ำขวดโซดาขวาบนโต๊ะ แต่กิมหงวนรีบคว้าช้อนมือท่านไว้ก่อน

“อย่าไปโกรธมันเลยครับ ปรีกษาหารือกันดีกว่า”

ท่านเจ้าคุณชบครามกรอด ยกมือชี้หน้านิกร

“ทะเล้งน้กนะมึง ระวังตัวให้ดี”

แล้วเจ้าคุณก็ปรีกษาหารือกับคณะพรรค๔สหายในอันตั้งชื่อบริษัท แต่ชื่อที่ใครคนหนึ่งเสนอมาคนอื่น ๆ  
มักจะมีข้อท้วงติงว่าไม่เพราะ ในที่สุดท่านเจ้าคุณก็ก้มลงมองดูเจ้าแห้วซึ่งนั่งพับเพียบเรียบร้อย อ้าปากหวอ  
คอยฟังเจ้านายปรีกษาหารือกันตลอดเวลา

“อ้ายแห้ว เอ็งลองช่วยนึกชื่อเพราะ ๆ ให้สักชื่อเถอะวะ”

เจ้าแห้วยิ้มอวย ๆ

“รับประทานผมเป็นผู้ไร้สติปัญญาครับ”

“เถอะน่า เมื่อแกจะมีที่เด็ดบ้าง”

“รับประทานที่เด็ดไม่มีหรือครับมีแต่เด็ดทีละที”

“เออ ลองว่ามาสักชื่อซิ”

เจ้าแห้วนั่งคิดอยู่สักครู่

“รับประทานเอาชื่อนี้ดีไหมครับ บริษัทสามเกลอจำกัด”

คราวนี้คณะพรรค ๔ สหายและ เจ้าคุณปัจจนิกฯ เห็นพ้องด้วยทันที

“อือ เข้าที่ไว้อ” พลพุดเสียงหัวเราะ อ้ายแห้วนี้ไม่เลวเลย สติปัญญาของแกเฉียบแหลมกว่าพวกเรา  
มากมายนัก ชื่อนี้เหมาะที่สุดและมีความหมายดีที่สุด คนทั้งประเทศไทยเขารู้ดีว่า คำว่าสามเกลอหมายถึง  
ข้ากับอ้ายหงวนและอ้ายกร ถ้าเราใช้ชื่อนี้ใคร ๆ ก็คงยินดีไปอุดหนุนบริษัทของเรา”

“เวิ้ล---เวล---เหวล์ .... “ ดร.ดิเรกคราง “ยุ่ง่มาก เจ้าแห้ว ชื่อนี้ดีที่สุด”

เจ้าแห้วลุกขึ้นยืน ยกมือกอดอกเดินวนเวียนไปมารอบเรือนต้นไม้ กิมหงวนขมวดคิ้วย่นมองดูเจ้าแห้ว  
อย่างหมั่นไส้

“เฮ้ย ๆ ๆ ๆ นั่นแอีคอะไรวะอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทานขอให้ผมแบ่งสักหน่อยเถอะครับ ไหน ๆ เจ้านายชมแล้ว”

คราวนี้เสี่ยหงวนอดหัวเราะไม่ได้

“เออ ---- แบ่งเถอะเพื่อน ระวังหน่อย เลี้ยวจะขาด”

เจ้าแห้วเดินอยู่สามสี่รอบก็ทรุดตัวนั่งลงบนพื้นตามเดิม มองดูเจ้านายของเขาอย่างชื่นชม

“รับประทานบางครั้งหนุมนก็มีประโยชน์แก่ราชสีห์เหมือนกันนะครับ”

๔สหายกับ เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะชอบใจไปตามกัน ดร.ดิเรกว่าคนบ้าบ๊อบบอบ อย่างเจ้าแห้วบางที  
ก็มีสมองเฉียบแหลมดีมาก ที่ประชุมลงมติให้ชื่อบริษัทตามที่เจ้าแห้วเสนอมาคือ บริษัทสามเกลอจำกัด

เจ้าคุณกล่าวกับ ๔ สหายต่อไป

“ที่นี้เราจะพุดกันถึงเรื่องเงินทุน”

นิกรโพล่งขึ้นทันที

“นั่นนะซีครับ เรื่องนี้สำคัญกว่าเพื่อน ไม่ว่าเราจะคิดจะทำอะไรเราก็ต้องพูดกันถึงเงินก่อน ถ้าอย่างไร คุณพ่อออกทดลองให้ผมก่อนก่อนก็แล้วกัน แล้วเวลาบินผลกำไรผมจะผ่อนใช้ให้”

“อ้อ ดีนี่พอมหาจำเริญ” เจ้าคุณปัจจนึกฯ พูดเสียงลั่น “การค้ำมันต้องเสี่ยงไว้ย แกะจะเล่นซุมมือเปิบนะ ไม่ได้หรือก ำ--- ฟังทางนี้พวกเรา อาคิดว่าเรื่องทุนอาจะเรียกหุ้นคนละ ๕๐,๐๐๐ บาทเท่านั้น คือหุ้นละ ๕๐,๐๐๐ หรือใครจะเข้า ๒ หุ้น ๓ หุ้นก็ตามใจ”

นิกรว่า “ถ้ายังงั้นผมขอถือ ๑๐ หุ้นได้ไหมครับ”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ หัวเราะหึ ๆ

“ทำไมจะไม่ได้ ถ้าแกถือ ๑๐ หุ้น แกก็ต้องจ่ายเงิน ๕ แสน”

นายจอมทะเล้น สะดุ้งโหยง

“ถ้ายังงั้นเอาเพียงหุ้นเดียวก็แล้วกันนะครับ ๑๐ หุ้น ๕ แสนตายห้า ผมจะไปเอาเงินที่ไหน แต่ถ้าผมมี ตั้งอย่างอ้ายหงวนผมต้องเอา ๑๙ หุ้นแน่ ๆ”

“หน้อยแน่” เจ้าคุณปัจจนึกฯ อุทาน “ทำไมจะต้องให้มันมีเศษด้วยวะ ๒๐ ก็ไม่ ๒๐ เอาเพียง ๑๙ “

นิกรหัวเราะ

“๒๐ หุ้นมันกระทบกระเทือนคุณพ่อนี้ครับ ๒๐ หุ้นเป็นเงินล้านหนึ่งพอดี ถ้า ๔๐ หุ้น ก็ ๒ ล้าน คือ คุณพ่อกับคุณอาวมารวมกัน ๒ คน”

เจ้าคุณพินเสียดอีก

“ปู่ไร้อ้ายเปรตนี้ มึงจะลื้อกันไปถึงไหนวะ”

นิกรหัวเราะ

“จนกว่าโลกจะถล่มหรือฟ้าจะทลายแหละครับ”

มีการอภิปรายกันอีกเล็กน้อย ๔ สหายก็ตกลงในเรื่องเงินทุน โดยเฉพาะกิมหงวนขอจองหุ้น ๔ หุ้น และคุยว่า เงิน ๒ แสนบาทไม่มีความหมายอะไรสำหรับเขา เจ้าคุณปัจจนึกฯ ตกลงรับตำแหน่งผู้อำนวยการ บริษัทสามสหายจำกัด

ท่านผู้ใหญ่ และเมีย ๆ ของ ๔ สหายได้ร่วมมือกันทำการค้า เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ และคุณหญิงวาด สนับสนุนเต็มที่

วันคืนผ่านไปตามลำดับ การเตรียมเปิดร้านค้าทำให้คณะพรรค ๔ สหาย เหน็ดเหนื่อยไปตามกัน ตึกแถวสองชั้นสองคูหาที่บางลำภู ซึ่งเป็นตึกของ เจ้าคุณปัจจนึกฯ หมดสัญญาเช่าแล้ว ร้านจำหน่ายสินค้า ร้านนั้นต้องเลิกล้มการค้าย้ายไปอยู่ที่อื่น เจ้าคุณปัจจนึกฯ เรียกนายช่างผู้รับเหมาไปดูร้านนั้น และตกลงจ้าง ช่อมแซมบูรณะใหม่ให้ดีขึ้น มีการทาสีและสร้างตู้โชว์สินค้าไปรวมแสน

“บริษัทสามเกลอ จำกัด” เริ่มโฆษณาตัวเองในหน้าหนังสือพิมพ์รายวันแทบทุกฉบับ

คลังสินค้าทั่วโลก.....เครื่องสำอางค์ชั้นเยี่ยมมีต้อนรับท่านที่ “บริษัทสามเกลอ จำกัด” สีแยกบางลำภู พระนคร

ในที่สุดก็ถึงวันกำหนดทำพิธีเปิดป้ายบริษัท และหลังจากพิธีเปิดป้ายผ่านไปแล้วบริษัทจะเริ่มจำหน่าย สรรพสินค้าต่าง ๆ ให้แก่ประชาชนทันที

ตอนบ่ายวันนั้นเอง คณะพรรค ๔ สหายได้มาประชุมพร้อมกันที่ บริษัทสามเกลอ ทุกคนแต่งกายหรูหรา พล, นิกร, กิมหงวน, ดร.ดิเรก, เจ้าแห้วกับเจ้าคุณทั้งสองแต่งกายแบบสากล ส่วนเมีย ๆ ของเขาต่างสวมเสื้อ กระโปรงอันหรูหราราคาแพง พอกเครื่องเพชรจนกระทั่งแทบจะเดินไม่ไหว

พิธีเปิดผ้าคลุมป้ายบริษัทจะเริ่มต้นในเวลา ๑๗.๐๐ น. ตรง ดังนั้น หลังจาก ๑๖.๐๐ น. ล่วงแล้ว บรรดาท่านผู้มีเกียรติที่ได้รับเชิญมาในงานเปิดป้ายบริษัทก็ทยอย ๆ กันมาถึงกระเช้าดอกไม้สดนับจำนวนร้อย

วางเกลือบนกลาดเต็มไปหมด บรรดาเพื่อนพ่อค้าจีนของเสียหวนบางคนนำกระจกเงาขนาดใหญ่มาให้ เป็นของขวัญพร้อมด้วยคำอวยพรเป็นภาษาจีนขอให้ เเซ็งลี้ฮ้อ

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ คนเดียวที่เห็นิดเห็น้อยที่สุดในงานนี้ ท่านต้องสั่งงานคนโน้นคนนี้ตลอดเวลา จนกระทั่ง พล พัทธภรณ์วิ่งเหยาะ ๆ เข้ามาหา เจ้าคุณปัจฉนิกฯ

“คุณอาครับ ท่านเจ้าคุณมาแล้ว” พลหมายถึงเจ้าพระยามหาศาลสมบัติ เจ้าคุณผู้เฒ่าซึ่งเป็นคหบดีผู้มั่งคั่งและราชาที่ดินในประเทศไทย เป็นผู้ใหญ่ที่ เจ้าคุณปัจฉนิกฯ เคารพนับถือมาก เจ้าพระยามหาศาลจะเป็นผู้เปิดผ้าคลุมป้ายบริษัท

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ ลืมตาโพล่ง

“มาแล้วละอะ” พูดจบท่านก็หันไปทางเจ้าแห้วซึ่งยืนคุมเครื่องกระจายเสียงอยู่ “เฮ้ย อย่าลืมนะ อ้ายแห้ว ผ้าป้ายคลุมเริ่มเปิดออก ต้องเปิดเพลงมหาฤกษ์มหาชัยทันที”

เจ้าแห้วยิ้มเล็กน้อย

“ครับผม เรียบร้อยแล้วครับ”

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ รีบออกมาทางหน้าบริษัท ในเวลาเดียวกันสุภาพบุรุษผู้สูงอายุคนหนึ่งก็พาตัวลงมาจากรถเก๋งคันที่มีมาของท่าน ท่านผู้นี้คือเจ้าพระยามหาศาลฯ นั่นเองอดีตเสนาบดีในรัชสมัยพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ท่านเจ้าคุณแต่งกายแบบประเพณีไทย นุ่งผ้าม่วงหางกระรอกสวมเสื้อราชปะแตนแพรฝรั่งเศสสีนวล กระดุมทองคำลงยาสวมหมวกทรงนกยูงมือถือไม้เท้าเหลี่ยมราคาอันกระทั่งรัด

เจ้าคุณมหาศาลชราภาพมากแล้ว อายุเกือบ ๘๐ ปี นัยน์ตาฝ้าฟางอย่างที่เรียกว่าตาน้ำข้าว และหูของท่านก็ค่อนข้างตึง เจ้าคุณปัจฉนิกฯ วิ่งเข้ามาต้อนรับ ยกมือไหว้เจ้าพระยามหาศาล อย่างนอบน้อม

เจ้าพระยามหาศาลเปิดหมวกรับความเคารพและยิ้มเล็กน้อย

“ฮัลโหล เจ้าคุณศรีหรือนี้ บา-ไม่ได้พบกันนานเชียวนะเรา”

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ กลืนน้ำลายเอื้อง กระชิบกราบเรียนเจ้าพระยามหาศาล

“กระผม.....พระยาปัจฉนิกฯ นะครับ ไม่ใช่เจ้าคุณศรี”

เจ้าพระยามหาศาลฯ ลืมตาโพล่ง

“อ้าว แล้วกัน ขอโทษ ขอโทษที่ อ้ายผมมันหันหันตามันไม่ใคร่เห็น เห็นหัวล้านก็นึกว่าเจ้าคุณศรีฯ ไม่ทันได้สังเกต ฮะ ฮะ สบายดีหรือเจ้าคุณ”

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ ยิ้มแห้งๆ

“ขอบคุณครับผม สบายดีขอรับ”

เจ้าพระยามหาศาลฯ กระชิบบอก เจ้าคุณปัจฉนิกฯ

“อายนั่นมันซี้ไก่อะลองดูบ้างซี้เจ้าคุณ ได้ผลดีนา พระประเสริฐฯ หลานท่านผู้หญิงของผมนะ หัวแกล้านเข้าไปตั้งครึ่งบ้าน ลองน้ำมันซี้ไก่อะแห่งๆ สามเดือนเท่านั้นปะ-ผมซึ้นพริบไปเลย”

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ ทำหน้ากะเรียกระวาดขอบกล

“ครับผม ถ้ามีโอกาสกระผมจะลองดู”

ต่อจากนั้น เจ้าคุณปัจฉนิกฯ ก็แนะนำให้เจ้าพระยาศาลฯ ได้รู้จักเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คุณหญิงวาด และ ๔ สหายเป็นรายตัว เจ้าพระยามหาศาลฯ ได้โอภาปราศัยด้วยเป็นอย่างดี แสดงว่าท่านเชี่ยวชาญในการสังคม

“ครับ ครับ ขอบคุณมากคุณหญิง ขอขอบคุณเหลือเกินที่ให้เกียรติผม”

ความเจี๊ยบเกิดขึ้นชั่วขณะ เจ้าคุณปัจฉนิกฯ เชิญเจ้าพระยามหาศาลฯ ไปยืนข้างพานทองใบหนึ่งซึ่งวางอยู่บนโต๊ะ บนพานทองมีสายริบบิ้น บรรดาแขกที่ได้รับเชิญมาในงานต่างยืนล้อมกริยามารยาทให้สงบเสงี่ยม

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ หยิบกระดาษชิ้นหนึ่งในกระเป๋าออกมา ท่านโค้งคำนับเจ้าพระยามหาศาลฯ แล้วคลี่กระดาษออกอ่านข้อความในนั้นเบื้องหน้าไม่ใคร่โพน ในเวลาเดียวกันนี้เองหน้าบริษัทสามเกลอเต็มไปด้วย



ประชาชนนับจำนวนพันยืนจับกลุ่มมองดูพิธีเปิดป้ายจนกระทั่งยวดยานพาหนะผ่านไปมาด้วยความยากลำบาก  
ตำรวจจราจรหลายคนต้องช่วยกันไล่ต้อนผู้คนให้หลบเข้าข้างถนน

เสียงของ เจ้าคุณปัจฉนีกฯ ดังกังวานลั่นจากเครื่องขยายเสียงชั้นดี

“ขอประทานกราบเรียนท่านเจ้าพระยามหาศาลสมบัติ บัดนี้ได้ศุภวารฤกษ์อันดีงามแล้ว เกล้ากระผม  
กับหุ้นส่วนของบริษัทขอเชิญได้เทำกรุณาได้โปรดกล่าวคำปราศรัยและเปิดป้ายของบริษัทเพื่อจะได้เป็นศิริสวัสดิ  
พิพัฒน์มงคลแก่บริษัทสามสหายต่อไป เกล้ากระผมขอกราบเรียนให้ทราบว่ำ บริษัทสามเกลอจำกัด เป็นสถานที่  
จำหน่ายเสื้อผ้าแพรพรรณและสรรพสินค้าต่างๆ ซึ่งสั่งมาจากต่างประเทศโดยตรง เรามีนโยบายช่วยลดการ  
ครองชีพให้แก่ประชาชนทั้งหลาย ดังนั้นสินค้าของเราทุกชิ้นจึงจำหน่ายในราคาต่ำกว่าที่อื่น มติของเรามีอยู่ว่ำ  
พยายามขายให้มากเอากำไรแต่น้อย ซื่อสัตย์สุจริตต่อลูกค้า บริษัทสามสหายจำกัดจะพยายามจำหน่ายสินค้า  
ให้ถูกที่สุด ณ โอกาสนี้ เกล้ากระผมในฐานะผู้อำนวยการของบริษัท ขอเชิญพระเดชพระคุณกระทำพิธีเปิดผ้า  
คลุมป้าย เพื่อเป็นเกียรติของบริษัทเราต่อไป”

พอ เจ้าคุณปัจฉนีกฯ พูดจบเสียงเพลงมหาฤกษ์มหาชัยก็ดังกังวานลั่น เจ้าคุณปัจฉนีกฯ ทำคายน  
หลังตาปีหันไปมองเจ้าแห้วแล้วตะโกนสุดเสียง

“ยัง ยังไว้ย ใครบอกให้พ้อมึงเปิด”

พวกแขกหัวเราะคิกคักไปตามกัน เจ้าแห้วตกใจรีบยกหัวปักอึ้งขึ้น ทำให้เสียงเพลงมหาฤกษ์มหาชัย  
สงบเงียบลงทันที เจ้าคุณมหาศาลฯ ล้วงกระเป๋าเสื้อหยิบซองยาวสีชาวนับหนึ่งออกมา เจ้าคุณปัจฉนีกฯ  
ประคองท่านมายืนหน้าไมโครโฟน ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ ทุกคนต่างตั้งอกตั้งใจฟังคำปราศรัยของ  
เจ้าพระยามหาศาลฯ

เสียงหวนคั่นจุมุกยิกๆ แล้วจามขึ้นมาดังๆ

“ฮัดชะเอ๊ย”

คุณหญิงวาดสะดุ้งโหยง มองดูหน้ากิมหวนแล้วเอ็ดตะโรดั่งลั่น

“ตายตาย อะไรก็ไม่รู้ดันจามออกมาได้”

กิมหวนยิ้มออกมาแห้งๆ

“มันคั่นจุมุกครับ”

“ก็เก็บไว้ไปจามที่บ้านซี ว่ำแล้วยังจะเถียงอีก ประเดี๋ยวแม่ตาแหลกไปเลย”

“เจ้าพระยามหาศาลฯ ถอนหายใจเบาๆ หยิบกระดาษในซองออกมาคลี่ออก แล้วท่านก็อ่านข้อความ  
ที่ท่านเขียนมาด้วยเสียงยานคางตามธรรมดาของคนแก่

“ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง ที่ท่านได้เชิญให้ข้าพเจ้ามาเป็นผู้ทำพิธีเปิด  
ส้วมสาธารณะที่นี่ ข้าพเจ้าจะใคร่ถือโอกาสนี้เรียกว่ามนุษย์หรือสัตว์ทั้งหลายในโลกนี้ เมื่อได้บริโภคเข้าไปแล้ว  
ก็ต้องมีการถ่ายกากอาหารออกมาเสียบ้าง ดังนั้นสำหรับมนุษย์เรา ส้วมจึงเป็นของจำเป็นอย่างยิ่ง  
ที่ใดแห่งหนึ่งปราศจากส้วมแล้ว ที่นั่นก็ยอมเต็มไปด้วยความเดือดร้อน.....”

พวกแขกที่มาในงานทำหน้าที่เล็กล็กไปตามกัน คณะพรรค ๔ สหายมองดูหน้ากันอย่างแปลกใจแกม  
ขบขัน ท่านเจ้าพระยามหาศาลฯ คงอ่านคำปราศรัยของท่านเรื่อย ๆ ไป ประชาชนคนดูที่อยู่นอกถนนหัวเราะ  
กันอย่างครื้นเครง

“บอกท่านซี” เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กระซิบบอก เจ้าคุณปัจฉนีกฯ “ท่านปราศรัยคนละเรื่องเสียแล้ว  
ยังจ้อยเขาตายหา”

เจ้าคุณปัจฉนีกฯ ยกมือเกาหัวล้านแกร็ก ๆ เดินเข้ามากระซิบกระซาบกับ ท่านเจ้าพระยามหาศาลฯ

“ได้เทำกรุณาโปรดหยุดเดี๋ยวนะครับ”

ท่านเจ้าพระยาหยุดอ่านคำปราศรัยของท่าน หันมามองดู เจ้าคุณปัจฉนีกฯ

“เอาลั่น ๆ ยังจั้นหรือ ผมจะได้รวบรัดตัดความ”

เจ้าคุณปัจฉนีกฯ กลืนน้ำลายเอือก

“มิได้ครับ ได้ทำกรรณหยาบตันฉบับผิดเสียแล้ว กระผมเปิดบริษัทการค้าณะครับ ไม่ใช่เปิดส้วม”

ท่านเจ้าพระยาทำหน้าชอบกล แล้วท่านก็ร้องขึ้นดัง ๆ

“โธ๊ยโย่ ตายแน่ผม ตาย ๆ ตายแล้ว ผมแผลงไปครับเจ้าคุณ ผมเพิ่งมาจากการเปิดส้วมสาธารณะที่บางรัก ตายจริง ผมหยิบคำปราศรัยผิดไป แล้วก็ไม่ทันเฉลียวใจเสียด้วย หยิบออกมาก็อ่านเรื่อยไปยังงั้นเอง ขอโทษเถอะเจ้าคุณ ผมเสียใจมาก”

“ฮึ” นิกกรพูดขึ้นดัง ๆ “คนอีกถมเถไปไม่เชิญมาเปิด ไปเชิญเอาตาแก่เฮงชวยที่โน่มากก็ไม่รู้ คนแก่ขนาดนี้แล้วหลง ๆ ลืม ๆ จะทำอะไรได้”

นันทาท่าตาเขียวกับน้องชายของหล่อน

“แกนี้ปากเปราะจริงเชียว เดี่ยวท่านได้ยินเข้าหรือ”

นิกกรหัวเราะแล้วสั่นศีรษะ

“ไม่ได้ยินหรือพี่นั้น คุณพ่อบอกว่าท่านหูตึงต้องพูดใกล้ๆ ถึงจะได้ยิน”

เจ้าพระยามหาศาลฯ รีบล้วงกระเป๋าเสื้อหยิบกระดาษอีกแผ่นหนึ่งออกมาคลี่อ่านข้อความในนั้น

“ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ข้าพเจ้ารู้สึกปลื้มใจและขอบคุณท่านผู้อำนวยการบริษัทสามเกลอจำกัดตลอดจนทุกๆ ท่านที่ได้มาร่วมชุมนุมกันในงานนี้ ข้าพเจ้าได้ฟังคำของท่านผู้อำนวยการแล้ว รู้สึกยินดีมากที่บริษัทสามเกลอมีนโยบายที่จะช่วยลดค่าครองชีพให้แก่ประชาชนพลเมืองบริการของบริษัทสามเกลอนับว่าควรแก่การสรรเสริญยิ่งนัก ถ้าหากว่าท่านพ่อค้าทุกคนร่วมมือกันช่วยลดค่าครองชีพให้แก่ประชาชนแล้วความเดือดร้อนของคนยากคนจนก็จะบรรเทาลง ข้าพเจ้าขออวยพรให้กิจการของบริษัทสามเกลอจงเจริญยั่งยืน มีความเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น ณ โอกาสนี้ข้าพเจ้าจะได้เปิดแพรคลุมป้ายของบริษัท เพื่อเป็นสัญลักษณ์ว่าบริษัทสามเกลอจะเริ่มทำการค้าขายกับประชาชนนับแต่บัดนี้เป็นต้นไป”

เจ้าคุณปัจฉนีกฯ ยกพานขึ้นส่งให้เจ้าพระยามหาศาลฯ

“นี่ของชำร่วยสำหรับผมหรือ” เจ้าพระยาถามยิ้มๆ

เจ้าคุณปัจฉนีกฯ ทำคายน

“ไม่ใช่หรือครับผม ง่า-ได้ทำกรรณหยาบฉบับที่ผิดเสียแล้ว ดึงสายริบบิ้นผ้าแพรที่คลุมป้ายก็จะเปิดออก”

“อ้อๆ เข้าใจแล้ว”

ครั้นแล้วเจ้าพระยามหาศาลฯ ก็หยิบริบบิ้นสีชมพูออกมา ท่านดึงริบบิ้นสาวเข้ามาหาท่าน ป้ายบริษัทเผยออกที่ละน้อย เจ้าคุณปัจฉนีกฯ หันไปมองดูเจ้าแห้วซึ่งนั่งสับปะหงกอยู่บนเก้าอี้ข้างเครื่องกระจายเสียงไม่ต้องสงสัยว่าท่านจะเดือดดาลสักเพียงใด ท่านเจ้าคุณร้องตะโกนราวกับข้างร้อง

“อ้ายหมาแห้ว ฟู้อ่ว้ย เปิดเพลงซีว้ย”

เจ้าแห้ว สะดุ้งเฮือกล้มตาโพลง โดยไม่ฟังอีว้าคำอ้อมริบหยาบแผ่นเสียงวางลงไป และยกหัวปักอ้ว้ววางลงบนแผ่นเสียงทันที

เสียงเพลงจากเครื่องขยายเสียงดังกังวานลั่น แต่เพราะเจ้าแห้วไม่ทันดูชื่อเพลงที่จาน จึงคว่ำเอาจานเพลง “ลิเกร้าย” มาใส่

“ฮุยเฮโลให้ลา พอแขกออกมา ร้องรำทำเพลง ตะเล้งเตรง เต็งเตงเตรง”

“เฮ้ย” เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ตะโกนจนแทบคอหอย “ไม่ใช่เพลงนี้ ฟู้อ่ว-อ้ายแห้วนี่ เพลงมหาฤกษ์มหาชัยซีว้ย”

เจ้าแห้วเหวี่ยงตังงนงตกประหม่า รีบยกปักอ้ว้วออกจัดแจงเปลี่ยนแผ่นเสียงออกทันที แล้วเสียงเพลงมหาฤกษ์มหาชัยก็ดังกังวานลั่น ทุกคนต่างยืนสงบเสงี่ยม คุณหญิงวาดทำตาเขียวกับเจ้าแห้วตลอดเวลา พอจบเพลงเจ้าพระยามหาศาลฯ ก็ถอนหายใจโล่งอกรีบยกกระเป๋าหยิบถ้ำยามออกมาดม เจ้าคุณปัจฉนีกฯ เข้ามาโค้งคำนับท่านประธาน ในงานเปิดบริษัท

“ขอบคุณมากครับผม กระผมขอเชิญได้ทำกรุณารับประทานน้ำชาเพื่อเป็นเกียรติแก่เรา”

เจ้าพระยามหาศาลฯ ยิ้มเล็กน้อย

“เสียใจเหลือเกินเจ้าคุณ ผมจะรีบไปทำพิธีเปิดป้ายร้านตัดผมที่วรจักรอีก ในเวลา ๑๗.๓๐ น. หมู่นี้ผม  
รับเปิดห้างร้านวันละหลายๆ แห่งด้วยกัน เห็นจะต้องลาละครับ”

เสียงจ้อกแจ้กจอบ้างดังขึ้น เจ้าพระยามหาศาลฯ ได้ลาคณะพรรค ๔ สหายโดยทั่วหน้า แล้วเดินออกไป  
จากบริษัทสามเกลอ เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ตามออกไปส่งจนถึงรถ ต่อจากนั้น ๔ สหายก็ชวนแขกผู้มีเกียรติเข้านั่ง  
โต๊ะกินน้ำชาทันที

เจ้าแห้ว นั่งร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ข้างเครื่องขยายเสียง คุณหญิงวาดคาดโทษไว้ว่า กลับไปบ้านท่าน  
จะซ่อมเจ้าแห้วเป็นงานใหญ่ ในฐานะที่หีบเพลงผิดทำให้เกิดหน้าแค้นขึ้น

บริษัทสามเกลอจำกัดมีสถานที่โถงกว้างขวาง พนักงานขายของสุภาพเรียบร้อย มีสินค้าที่ทันสมัย  
ทุกชนิด ราคาถูกลงกว่าห้างอื่นๆ ดังนั้นประชาชนจึงพอใจมาอุดหนุนแน่นขนัดตลอดวัน โดยเฉพาะตอนเย็นถึงค่ำ  
พนักงานขายของต้องทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อยในการต้อนรับประชาชน

ทุกเวลาเย็น ๔ สหายได้มาช่วยควบคุมการขายของบางที่ก็ขายเอง ส่วนนิกรทำหน้าที่เป็นโฆษก  
เนื่องจากเขาชอบพูดไมโครโฟนมานานแล้ว นิกรพูดได้คล่องแคล่วมากบางที่ก็มีการร้องยี่เกหรือลำตัดเพลงช้อย  
ทำให้คนเข้าร้านเนืองแน่นอยู่เสมอ ทั้งผู้หญิงผู้ชายสาวแก่แม่หม้ายตลอดจนพระเณรตาเถรยายชี่

ตอนหัวค่ำคืนวันนั้น ร้านค้าอีกแห่งหนึ่งได้ติดตั้งเครื่องกระจายเสียงและประกาศการลดราคาเพื่อหวัง  
จะโจมตีบริษัทสามเกลอ ทำให้ พล,นิกร , กิมหงวน และ ดิเรก เดือดดาลมาก

เพราะความสามารถของโฆษกร้านนั้น ประกอบกับเครื่องขยายเสียงของบริษัทสามเกลอเกิดติดขัด  
ห้างวิไลรัตนจึงสามารถเรียกลูกค้าเข้าไปในห้างจนล้นหลาม ทำให้ประชาชนในห้างสามเกลอบางตาไป

ดร.ดิเรกทำการแก้ไขเครื่องกระจายเสียงด้วยตัวเอง ๓ สหายกับ เจ้าคุณปัจฉินึกฯ กับ เจ้าแห้ว  
ยืนห้อมล้อมอยู่ข้างๆ

“เสร็จหรือยังไวย่มอ” นิกร ร้องเตือน “กันเปรี้ยวปากเต็มทนแล้ว ต้องทะเลาะกับอ้ายโฆษกร้านนั้น  
ให้จิ้งหนบทีเดียว นึกว่าใครที่ไหนอ้ายชอบนั่นเอง”

พลมองดู นิกร

“ชอบไหนวะ”

“ก็อ้ายชอบศิลป์ขั้นสวะยังงี้เล่า แต่ก่อนนี้เคยเดินตามหลังสุรสิทธิ์บ่อยๆ กันรู้ประวัติเจ้าชอบดี  
ประเดี๋ยวเถอะพอจะกระซำให้ร้องไห้เสีย ผิดนักยกพวกตีกันไวยี่”

กิมหงวน ขบگرامกรอด

“เอา เอามัน อย่างนี้มันหักหน้ากันนี่หว่า หน้อยแย่งลูกค้าเราไปหมด เป็นยังไงกันวะ ถ้ามันขึ้นทำตัว  
เป็นศัตรูของเราอย่างนี้ จ้างคนวางเพลิงเผาร้านมันเสียเลยจะได้รู้แล้วรู้รอด”

ดร.ดิเรก หัวเราะ

“ความจริงการแข่งขันกันในด้านการค้า เราไม่น่าจะโกรธเคืองเขา พวกจีนเขาค้าขายเหมือน ๆ กัน  
อยู่ดี ๆ กัน และแย่งลูกค้ากัน แต่เขาไม่เคยทะเลาะกันเลย”

นิกรโบกมือ

“อย่าพูดเลยวะหมอ คนไทยเลือกร้อนไวยี่ ยอมไม่ได้ ลงแข่งขันกันมันก็ต้องตีกันให้ฉิบหายไปข้างหนึ่ง  
เท่านั้นเอง”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะหึ ๆ มองดูหน้ากิมหงวน

“ถ้าถึงกับจ้างคนวางเพลิงเขา กันว่าแรงไปหน่อย”

อาเสี้ยตวาดลั่น

“ไม่แรง ต้องเอามันอย่างนี้ เมามันให้ฉิบหายไปเลย”

ดิเรกว่า “ห้างเราอยู่ติดกับเขา เขาฉิบหายเราก็ฉิบหายด้วย”

“เออ จริงไว้ยลึมนึกไป ถ้ายังงั้นเอาวิธีอื่น หาพวกนักเลงมารวนห้างมัน ทำเป็นเข้าไปซื้อแล้วชกต่อยกันในร้าน หรือม่ายก็แกล้งกระเช้าผู้หญิงที่เข้าไปซื้อของ ไม่ซ้าก็ไม่มีใครเข้าห้างมัน”

ดร.ดิเรกอมยิ้ม

“นี่แหละ เพราะการจลาจลกันนี่แหละ ทำให้ชาติไทยของเราเจริญไปไม่ได้ คนไทยเรามากจะเป็นอย่างนี้ กันเห็นว่าเราควรจะต้องสู้กับเขาในชั้นเชิงของการค้าดีกว่า จะใช้อำนาจไม่เป็นธรรม กันไม่เห็นด้วย ตระวงเขาไม่ได้มีไว้ขังหมา แกใช้นักเลงไปรวนเขาก็โทรศัพท์ เรียกตำรวจ มาจัดการกับนักเลง แล้วต่อไปเขาก็หาเรื่องเล่นงานแกบ้าง ต่างคนต่างคุมแค้นเป็นศัตรูต่อกัน ในที่สุดไม่เป็นอันค้าขายเพราะคอยแต่จะแกแค้นผูกใจเจ็บกันเรื่อย ๆ ไป”

อาเสี้ยค้อนปะหลับปะเหลือก

“พอ ๆ อย่างสดมากนักเลยเดี่ยวจะโดนเตะ แกมีหน้าที่แก้เครื่องขยายเสียงก็แก้ไปเถอะ”

ดร.ดิเรกหัวเราะหึ ๆ เขาไม่พูดอะไรอีกก้มหน้าก้มตาแก้เครื่องขยายเสียงต่อไปสักครู่ก็เสร็จเรียบร้อย นายแพทย์หนุ่มจัดแจงเปิดสวิทไฟลองพุดดู พอใช้ได้ก็พยักหน้ากับนิกร

“เออ พุดเสี้ยซี่ ประเดี่ยจะลงแดงตายเสี้ยหรือก”

นายจอมทะเล้นเข้านั่งประจำที่ทันที แล้วกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา

“ไปช่วยกันต้อนรับลูกค้าไว้ยลึมนึก รับรองว่า ภายในนาทีนี้ประชาชนจะต้องเฮโลเข้ามาในห้างเรา”

สามสหายกับเจ้าแห้วพากันเดินไปทางหน้าร้าน โฆษกของบริษัทสามเกลอเริ่มพูดกระจายเสียงทันที

“ฮัลโหล ท่านทั้งหลาย พ่อแม่พระเดชพระคุณทั้งหลาย อย่าไปฟังมันครึบอ้ายร้านนั้นนะ ผมจะบอกให้โฆษกร้านนั้นเป็นผีมาครึบครึบ ไม่เชื่อท่านสังเกตดูให้ดีอ้ายหมอนั้นเอาผ้าเช็ดหน้าพันคอตลอดเวลา ผมรู้จักมันดีครึบ มันชื่อชอบมีเมียเป็นกะหรืออยู่ที่แฟรงสวิทศาสตร์ นอกจากนี้ชอบยังเป็นวรรณโรคด้วยโรคที่สังคมทั้งเกลียดทั้งกลัว ท่านที่รักตัวกลัวตายโปรดออกจากร้านนั้นเสี้ยเดี่ยวนี้แล้วมาเข้าในร้านสามเกลอ เรามีสินค้าทุกชนิดจำหน่ายในราคาต่ำที่สุด ถูกเหมือนได้เปล่า ไม่ต้องขายอย่างลดราคาที่ถูกใจหายใจว่า อยู่แล้ว เสี้ยครึบ เร่เข้ามาเร่เข้ามา ไม่ต้องยืนล้างเลหน้าร้าน ไม่ซื้อไม่หาไม่ว่ากระไร เราพ่อค้าไทยยินดีต้อนรับท่านเสมอ เสี้ยเช็ตแบบต่าง ๆ สั่งจากเมืองนอกโดยตรง เครื่องสำอางค์คุณผู้หญิงมีพร้อมของปลอมสำหรับท่านหญิงมีให้เลือกมากมาย ชนิดสังกะสีหรือยางหรือฟองน้ำ รับรองไม่มีใครมองรู้ว่าท่านใส่อกปลอม”

สาระสำคัญในถ้อยคำโฆษณาของนิกรก็คือว่า โฆษกร้านข้างเคียงเป็น ที.บี. โรคที่ประชาชนทั้งเกลียดทั้งกลัว บรรดาประชาชนที่กำลังซื้อของอยู่ในร้าน “วิไลรัตน์” ต่างพากันมองดู โฆษกของร้านนั้น ซึ่งเป็นชายหนุ่มร่างผอมกะหร่องหน้าตาซีดเซียว เท่านั้นเอง ใครต่อใครก็พากันล่าถอยออกมาจากร้าน “วิไลรัตน์” และทยอย ๆ กันเข้ามาในร้านสามเกลอ

นิกรประกาศกระจายเสียงโดยร้องยี่เกให้ประชาชนฟัง

เสี้ยครึบต้อนรับเสมอ

บริษัทสามเกลอพ่อค้าหาญ

ไม่ซูดเลือดซูดเนื้อขายเพื่อช่วยท่าน

อย่าเข้าไปในร้านนั้นมันมุ่งเอากำไร

ร้านผมซีครึบรับรองราคา

ขายถูกนักหนาถูกกว่าร้านใคร ๆ

ช่วยลดค่าครองชีพให้พี่น้อง

ซื้อสามขายสองเรายังขายได้

เราเปิดร้านค้าไม่ได้ตั้งหน้าหากำไร .....

บางลำภูคือแดนยี่เก ตามเวลาที่กล่าวนี้บรรดาแพนยี่เกทั้งสาวแก่แม่หม้ายต่างยืนจับกลุ่มอยู่ตามริมถนน เตรียมตัวจะเข้าดูยี่เกในวิกตลาดทุเรียน เมื่อได้ยินเสียงนักร้องยี่เกเสียงอ่อนเสียงหวาน บรรดาแพนยี่เกก็พากันล้อมใส่ เฮโลกันเข้าไปในร้านสามเกลอทันที นักรแลเห็นคนบ้าคนน้ำคนยาย เขาก็ลุกขึ้นรำป้อเล่นยี่เกต่อไป

ครู่เดียวเท่านั้น บริษัทสามเกลอ ก็มีประชาชนแน่นขนัด ลินค้าต่าง ๆ ชายดิบชายดีเกินคาด โฆษกของร้าน “วิไลรัตน์” เจียบเสียงไปแล้ว คณะพรรค ๔ สหายตื่นเดินยินดีไปตามกัน ช่วยคนขายของหีบของขาย บางทีก็ช่วยคิดเงินให้เป็นที่สนุกสนานยิ่งนัก

สุภาพสตรีกลุ่มหนึ่ง เดินเข้ามาหาเสียงหงวนซึ่งยืนอยู่หน้าตู้เครื่องสำอางค์ อาเสี่ยก้มคำนับอย่างงดงาม ตามแบบสเปนแล้วพูดเสียงยานคาง

“สวัสดิ์ศรีราบ คุณต้องการอะไรเชิญชมศรีราบ”

แม่สาวสวยคนหนึ่งยิ้มให้เสียงหงวน

“น้ำหอมอย่างดี ๆ มีไหมจ๊ะ”

“อ้อ น้ำหอมหรือครับ น้ำหอมของเรามีอยู่ประมาณ ๕๐ อย่าง โน่นครับ ในตู้โน้นทุกยี่ห้อเป็นน้ำหอมฝรั่งเศส และน้ำหอมอังกฤษชั้นเยี่ยมทั้งนั้น คุณต้องการอย่างไรหนวดลองดมกลิ่นดูได้ครับ ทาหุ้ช้ำยหอมถึง หุ้ช้ำทาแก้มนิดเดียวหอมไปทั่วตัว เอาอย่างที่ว่านี่นะครับ “ แล้วกิมหงวนก็หันมาพูดกับคนขายของ “เฮ้--- หีบน้ำหอมฮูบิกังชวดนั้นมาซิ”

คนขายของรีบเปิดตู้หีบน้ำหอมพิเศษออกมาส่งให้เสียงหงวนทันที อาเสี่ยส่งให้ลูกค้าสาวของเขา

“นี่ครับพระเดชพระคุณ อย่างนี้ดีมีมากครับคุณ สำหรับคุณยังไม่ได้แต่งงานควรรู้ใช้อย่างนี้ ไสถึง ๕ หยด ประทานโทษผู้ชายต้องตามคุณจนถึงบ้าน”

ลูกค้าสาวยิ้มอาย ๆ

“ไม่อยากจะเชื่อเลย”

“พยายามเชื่อผมเถอะครับ ผมพ่อค้าไทยไม่โกหกใคร เราพูดจริงทำจริงเสมอ นี่เป็นหลักการของเรา ครับ บริษัทสามเกลอจะให้ความสะดวกสบายแก่ท่านผู้มีอุปการะคุณทุกสิ่งทุกประการ สินค้าทุกชนิดท่านซื้อไปแล้วไม่ชอบใจหรือราคาแพงกว่าที่อื่นเอามาเปลี่ยนได้ เราสปรอตเสมอ บริการของเราเพื่อช่วยลดค่าครองชีพของพี่น้องชาวไทย คุณอย่าไปเชื่อเขา นะครับที่เขาประกาศโครม ๆ ว่าเขาลดราคา ความจริงเขาขึ้นราคาต่างหาก น้ำหอมชวดนี้ผมสั่งจากบริษัทในฝรั่งเศสโดยตรงครับ เป็นน้ำหอมชั้นเยี่ยมสุภาพสตรีทั่วโลกนิยมใช้ เพียงแต่ชวดกึ่งามหุมมาก คุณใช้น้ำหอมอย่างนี้ก็จะทำให้คุณมีเสน่ห์ มีสง่าราศีขึ้นอีก” พูดจบกิมหงวนก็กลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้งหันมาทางคนขายของ “โอย---ชอน้ำกินหน่อยเถอะวะ”

คนขายของรีบส่งแก้วน้ำเย็นให้กิมหงวนทันที

“คุณอธิบายเสียเป็นคั้งเป็นแคว ราคาชวดละเท่าไรจ๊ะ” ลูกค้าสาวพูดยิ้ม ๆ

อาเสี่ยหัวเราะ

“นี่หรือครับ ผมคิดให้คุณเป็นพิเศษในฐานะที่คุณเป็นเจ้าของบ้านของเรา”

“เปล่า ฉันทึ่งมาห้างนี้เป็นครั้งแรก”

“ครับ ถูกแล้ว แต่เมื่อเราขายของให้คุณถูกเหมือนได้เปล่า คุณก็จะมาอุดหนุนเราอีกจริงไหมละครับ น้ำหอมชวดนี้ ๒๕๐ บาทครับ ต้นทุนของเราผมเรียนให้ทราบตามตรง ผมสั่งมาราคาชวดละ ๒๔๙ บาท ๗๕ สตางค์ ขอกำไรสลึงเดียวเท่านั้น”

หล่อนทำหน้าแบ่หันไปมองดูเพื่อน ๆ ของหล่อน แล้วเปลี่ยนสายตามาที่กิมหงวน

“เสียใจเหลือเกิน แพงเกินไป ไม่เหมาะสำหรับคนที่มั่งมีฐานะอย่างฉันท

อาเสี่ยลื้มตาโพลง

“แพง..... ๒๕๐ บาทสำหรับ ฮูบิกังพิเศษชวดนี้คุณว่าแพง”

“จ๊ะ แพงสำหรับฉัน”

“ถ้ายังงั้นคุณต่อได้ เราพอค้าไทยไม่เป็นใครรับขาดทุนนิดหน่อยพอขายได้ผมก็จะขายให้คุณ ต่อซีครับ  
คุณใจเท่าไรก็โปรดต่อ”

หล่อนยิ้มแห้ง ๆ

“ไม่ต่อละคะฉันคิดว่าขวดหนึ่งสักสามสี่บาทเสียอีก”

“อ้อ นั่นต้องน้ำอบไทยครับ ไม่ใช่ น้ำหอมฝรั่งเศส “

เพื่อนสาวของหล่อนอีกคนหนึ่งพูดโพล่งขึ้น

“๒๐ บาทได้ไหมจ๊ะ”

เสียหงวนยิ้มแป้น

“ราคาเดิม ๒๕๐ บาท คุณต่อ ๒๐ บาท เอา---เอาครับ ผมขายให้คุณหนึ่งขวดเพื่อคุณจะได้เห็นว่า  
บริษัทสามเกลอขายถูกจริง ๆ ถึงขาดทุนก็ขาย” พุดจบกิมหงวนก็ส่งน้ำหอมให้คนขายของ “เฮ้ย----- ห่อให้ท่าน  
แล้วเขียนบิลด้วย น้ำหอมสต็อกชนิดพิเศษหนึ่งขวดราคา ๒๐ บาท”

สุภาพสตรีผู้นั้น ขอบอกขอใจเพื่อนของหล่อนที่ช่วยต่อราคาให้ หล่อนจัดแจงชำระเงินแล้วรับห่อ  
น้ำหอมมาจากคนขายของ

“คุณไม่ต้องการซื้ออะไรอีกหรือครับ” อาเสี่ยถามนอบน้อม

แม่สาวงามยิ้มอ่อนหวาน

“ง่า--- ใบบิดโกนหนวดมีไหมจ๊ะ”

เสียหงวนทำหน้าขบกล กลืนน้ำลายดังเอี๊ยก

“แะแะ แะ ผมคิดว่าอย่างพยายามใช้เลยครับ คุณเป็นผู้หญิงไม่มีหนวดก็เป็นบุญนักษนาแล้ว ถ้าคุณ  
อุตริไปโกนมันเข้า คุณอาจจะมีหนวดเหมือนอย่างผมก็ได้ อย่าดีกว่าครับ ต้องโกนทุกเช้า ๆ จำคุณเหลือเกิน”

ลูกค้าของเสียหงวนทำท่ากะมิดกะเมี้ยน

“ใครบอกคุณละจ๊ะว่าฉันจะซื้อเอาไปโกนหนวด”

กิมหงวนสะดุ้งเฮือก

“อ้าว --- ของเขาสำหรับโกนหนวดคุณจะไปโกนอย่างอื่นได้หรือคุณ”

คราวนี้แม่สาวงามชักฉิว

“ฉันซื้อไปฝากผัวฉันละ แฮ่ม---คนขายของห้างนี้พูดมากจริงเชียว เรื่องไม่น่าถามก็ถาม”

อาเสี่ยทำตาปริบ ๆ

“บู๊โธ่ ผมนึกว่าคุณยังเป็นโสดเสียอีก ว่า---รู้ยังจ๊ะไม่ยกขายน้ำหอมให้ขาดทุนไปตั้ง ๒๐๐ กว่าบาท”

แล้วกิมหงวนก็ค้อนควับเดินเลี้ยวไปทางอื่น

ในเวลาเดียวกันนี้เอง ดร.ดิเรกกับพลกำลังช่วยกันขายของอย่างสนุกสนาน เจ้าคุณปัจฉินกฯ เดิน  
พล่านไปมาตลอดเวลา ประชาชนหลังไหลเข้ามาในห้างสามเกลอจนถึงกับเบียดเสียดเหยียดยกกัน

เจ้าแห้วเหิงอไหลไคลย้อยช่วยขายของตัวเป็นเกลียว ถ้ามีโอกาสก็ไม่เขียนบิลเก็บเงินใส่กระเป่า  
จนกระทั่งกระเป่ากางเกงทั้งสองข้างตุงผืดปกติ เจ้าแห้วคิดว่าถ้าเขาได้ขายของที่บริษัทนี้สักสองเดือน เขาก็คง  
ตั้งห้างขนาดนี้ได้ห้างหนึ่ง

กิมหงวนเข้ามาขึ้นรวมกลุ่มกับพลและดร.ดิเรก ช่วยกันต้อนรับลูกค้าด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส  
เจ้าคุณปัจฉินกฯ โบกไม้โบกมือให้ ๓สหาย แล้วเดินออกไปทางหน้าห้าง สักครู่หนึ่งก็กลับเข้ามา วิ่งเหยาะ ๆ  
เข้าไปหานิกรลูกเขยของท่าน

“เฮ้ย---หยุดไว้ โฆษก พอแล้ว”

นิกรกำลังพุดจนน้ำลายแตกฟองพอดได้ยินเสียง เจ้าคุณปัจฉินกฯ นายจอมทะเล้นก็หยุดพุด เอื้อมมือ  
ปิดสวิทช์เครื่องขยายเสียง

“เสียงผมออกลำโพงดังไปหรือครับ”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะ

“เปล่า---ไม่ต้องพูดหรือก เ้านี้คนก็แน่นจนหลักกันไม่พ้น ห้างวิไลรัตน์เจ็งเราเน่ ไม่มีคนเลยแม้แต่คนเดียว พวกคนขายของกำลังจะปิดร้านแล้ว”

นิกรยิ้มแป้น

“ไหมละ เ้านี้มันก็สู้เราไม่ได้ มันอยากโจมตีเราก่อน ผมก็ต้องใช้วาทีศิลปะต่อสู้เรียกคนเข้าร้านเราจนสำเร็จ” พูดจบนิกรก็ลุกขึ้นยืนมองดูประชาชนหญิงชาย ลานตาไปหมด “รวยแน่ คุณพ่อ ขายยังงี้ปีเดียวเราอาจจะสร้างตึก ๕๐ ชั้นขยายกิจการค้าออกไปอีก ปรับปรุง บริษัทของเราให้เป็น ดีพาร์ทเมนท์สโตร์ ที่ใหญ่ที่สุดในเมืองไทยก็ได้”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ ยกมือตบหลังลูกเขยของท่าน เบา ๆ

“ไปช่วยอ้าย ๓ คนนั่นมันขายของเถอะลูก พ่อจะควบคุมดูแลกิจการทั่ว ๆ ไปไม่ให้มีอะไรขาดตกบกพร่องได้”

นิกรมองดูพ่อตาของเขาอย่างแปลกใจ

“แหม--- วันนี้คุณพ่อพูดกับผมเพราะมาก ฟังแล้วชื่นส๊ะดีจริง ให้ตื่นตาย” แล้วนิกรก็เดินไปจากที่นั่น เวลาผ่านไป ประชาชนหญิงชายก็ยังคงเบียดเสียดเหยียดยันกันแน่นห่างสามเกลอของเขา เป็นธรรมดาอยู่เองที่ห้างร้านไหนมีคนแน่น ประชาชนที่ผ่านไปมากก็พากันเข้าไปซื้อของบ้าง แต่ถ้าห้างร้านใดเงียบเหงาชบเซาไม่มีลูกค้า ประชาชนที่ผ่านไปมากก็หมดความสนใจ

ในราว ๒๐.๓๐ น.

ชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่งมีจำนวน ๖ คนได้พากันเข้าไปในบริษัทสามเกลออย่างองอาจ หลังจากนั้นกลุ่มที่สองซึ่งมีจำนวน ๘ คนก็ตามเข้าไป ตะละคนมีบุคลิกลักษณะบอกรู้ว่าเป็นนักเลงอันธพาล บรรดานักเลงเหล่านี้เป็นคนของห้าง “วิไลรัตน์” ใช้ให้มาก่อวุ่นความสงบสุขและทำลายกิจการของบริษัทสามเกลอทุกวิถีทาง

พวกเขาบอยคอตนี้เริ่มส่งเสียงเอะอะเอ็ดตะโร มีการกระเข้าผู้หญิงที่กำลังเลือกซื้อสินค้า และพูดหยาบคายสามหาวอย่างฟังไม่ได้ บางคนก็ทำเบ่งเป็นนักเลงเต็มตัวขอซื้อสินค้าต่าง ๆ บ้างก็แก้งรอนกันในหมู่ผู้หญิงแล้วก็หาเศษหาเลยแต่ต้องผู้หญิง

บรรดาสุภาพสตรีต่างรีบออกจาก บริษัทสามเกลอ ทันที่ ส่วนสุภาพบุรุษที่กลัวจะมีเรื่องมีราวทยอย ๆ กันออกไป คนในร้านบางตาลงจนสังเกตเห็นถนัด เจ้าคุณปัจฉินึกๆ รีบเข้ามาบอก ๔ สหาย ซึ่งยืนรวมกลุ่มกันอยู่ทางแผนกเครื่องสำอาง

“เฮ้ย --- ห้างติด ๆ กับเราส่งนักเลงมารวนเราแล้วว๊วย ดูซี คนในร้านเราเขาหนีออกไปเกือบหมดแล้ว ถ้าขึ้นยังงี้ไม่กี่วันเราก็จ้างแน่”

อาเสี้ยกิมหงวนชบกรามกรอด กวาดสายตามองไปรอบ ๆ ห้อง

“เอา --- ฟาดกับมันครับคุณอา ผมจะโทรศัพท์เรียกกรรมการอยู่เรือ และกรรมการโรงเสี่ยโรงสียกมาที่นี่เดี๋ยวนี้ ไล้กระที่บอ้อพวกนี้ให้ราพนาสุรไปเลย หนามยอกต้องเอาหนามบ่ง เขาใช้นักเลง เราก็ด้องเอานักเลงเข้าต่อต้าน พวกกรรมกรของผมตะละคนล้วนแต่ดาวร้ายทั้งนั้น”

ดร.ดิเรก พูดชัดขึ้นทันที

“อย่า --- อ้ายหงวนแกจะทำอย่างนี้ไม่ได้ ถ้าแกขึ้นเรียกพวกกรรมกรของแก เ้าก็จะถูกกล่าวหาในฐานะก่อการจลาจล”

เสี่ยหงวนยิ้มแค้น ๆ

“แล้วจะนั่งดูตายปล่อยให้มันเข้ามารวนเราเล่นอย่างนี้หรือ”

นายแพทย์หนุ่มอมยิ้ม

“บอกตำรวจ ให้เขามาเก็บอ้ายพวกนี้ดีกว่า การปะทะกับพวกนักเลงใช้กำลังตำรวจเป็นดีที่สุดที่สุด เพราะเวลานี้ตำรวจเขากำลังกวาดล้างพวกนักเลงอยู่ทุกวันนี้”

อ้ายเสี่ยถอนหายใจหนัก ๆ จ้องตาเขม็งมองดูเจ้าหนุ่มร่างใหญ่สวมเสื้อยืดลายน้ำเงินขาวกำลังยั่วคนขายของของเขา แล้วเสี่ยหงวนก็ยกมือตบบ่านิกรเบา ๆ

“อ้ายกร แจกหมากอ้ายหมอนั่นทีเถอะวะ”

นิกรขมวดคิ้วย่น ถลกแขนเสื้อเช็ดทันที

“ไหน---- คนไหน”

“โน่น อ้ายยักษ์สวมเสื้อยืดลายนั้นเห็นไหม”

นายจอมทะเล้นพยักหน้า

“ชกหน้ามันด้วย สนับมือดีไหม”

กิมหงวนลืมหูลิง

“ก็อวิเศษนะซีเพื่อน เอะ--- อ้ายกร จัดการเลย”

นิกรยิ้มแหย ๆ

“ไม่ไหวโว้ย ตัวมันเกือบเท่ายักษ์วัดแจ้ง”

พลยกฝ่ามือผลักหน้านิกรเต็มแรง แล้วพูดเสียงหัวเราะ

“ทำท่าชิงชัง ทีแท้ทำดีทีเหลว” เขาหันมาทางเสี่ยหงวน ดร.ดิเรกมันพูดถูกของมัน ถ้าแกเรียกพวกกรรมกรของแกมาปะทะกับอ้ายพวกคาบอยพวกนี้ ตำรวจเขาก็จะตั้งข้อหาเรว่าก่อการจลาจล โทศัพท์บอกให้กองตรวจที่สามยอดมาเก็บอ้ายพวกนี้ไปดีกว่า”

เสี่ยหงวนพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“เอะ ก็น่าจะไปโทศัพท์เดี๋ยวนี ถ้าอ้ายพวกนี้มารวนเราต้องพยายามพูดหน่วงเหนี่ยวมันไว้ อย่างช้าในราว ๑๐ นาที เท่านั้นกองตรวจก็คงจะมาถึงนี่” พูดจบกิมหงวนก็เดินไปทางหลังร้าน

พวกลูกค้าออกไปจากบริษัทสามเกลอหมดแล้ว คนในร้านคงมีแต่นักเลงอันธพาล ซึ่งส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าวเอะอะตลอดเวลา เจ้าเสี่ยลอยเดินเบ่งเข้ามาหา พล, นิกร, ดร.ดิเรก และ เจ้าคุณปัจฉิม

“นี่ คุณ” เจ้าเสี่ยลอยพูดเสียงกร้าว “ผู้จัดการห้างอยู่ไหนผมอยากจะได้พบตัวสักหน่อย”

นายพัชราภรณ์ยิ้มให้เจ้าหนุ่มอันธพาลอย่างใจเย็น

“อยู่ชั้นบนครับ เชิญขึ้นครับคุณ ผมจะพาคุณขึ้นไปพบท่าน”

เจ้าเสี่ยลอยหัวเราะ

“คุณจะหลอกเอาตัวผมขึ้นไปซ้อมไซ้ไหมล่ะ นักเลงอย่างผมไม่รู้จะครับ ไม่ได้แถมอะไรเพื่อน”

พลว่า “ท่านผู้จัดการอยู่ข้างบนจริง ๆ ครับ ทำไมคุณจะต้องกลัวผมซ้อมคุณ ในเมื่อร่างของคุณทั้งสูงทั้งใหญ่กว่าผมเป็นกอง เชิญขึ้นครับบางที ถ้าคุณได้พบกับท่านผู้จัดการ คุณอาจจะเปลี่ยนท่าทีที่เป็นศัตรูกลับกลายเป็นมิตรของเราก็ได้”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“ผมอยากจะทราบเหตุผลเหลือเกินว่า เพราะอะไร คุณจึงพาพรรคพวกของคุณเข้ามารวนในห้างผม คุณมีความประสงค์อะไร และจะเอาอย่างไรกับเราพูดกันได้ที่นี้ครับ”

เจ้าเสี่ยลอยแสร้งยิ้ม

“เปล่า ผมไม่ได้รวนคุณ ผมกับเพื่อน ๆ เข้ามาซื้อของต่างหาก ห้างของคุณเป็นร้านค้า ผมยอมมีสิทธิที่จะเข้ามาได้”

กิมหงวนเดินเข้ามารวมกลุ่มอีกคนหนึ่ง เขานำไปให้เพื่อนเกลอของเขาทราบว่าเขาได้จัดการโทศัพท์แจ้งไปยังตำรวจกองตรวจแล้ว ขณะนี้พวกคาบอยคงพากันส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าว ร้องรำ ทำเพลงกันอย่างสนุกสนาน



เจ้าเสื่อลายอาละวาดหนักขึ้นอีก บอกคนขายของให้หยิบเสื่อเกิดมาลองสวมดูหลายต่อหลายตัวแล้วก็บอกว่าไม่ซื้อทำให้คนขายของปวดกระบาลไปตามกัน

พลอดรอนทนไม่ได้ก็ปราดเข้าไปหาอ้ายเสื่อลาย อาเสื่อเป็นห่วงนายพัชราภรณ์ จึงรีบติดตามไปคอยคุมเชิงไว้

อ้ายเสื่อรูปหล่อยกมือซ้ายค้ำคออ้ายเสื่อลายแล้วพูดเสียงกร้าว

“แกนักเลงอะไร”

อ้ายเสื่อลายหัวเราะก๊าก

“พี่ชาย แกบังอาจค้ำคออ้ายถมเขี้ยวหรือนี่”

พลหัวเราะอย่างใจเย็น

“อย่าว่าแต่แกเลย พ่อแกนั้นก็ตะถ้ำหากว่ามาอาละวาดในห้างของกัน ออกไปเสียดี ๆ ม่ายยังงั้นกันตะแน”

เจ้าถมหลิวตาทำหน้าที่ให้สมกับที่เป็นนักเลงใหญ่ กระจกมิดพกปลายแหลมที่เหน็บไว้ได้เข็มขัดออกมา ทันใดนั้นเองเจ้าแห้วซึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ ก็คว่ำกระตักน้ำร้อนใหม่เอี่ยมใบหนึ่งประเคนลงกลางศีรษะอ้ายถมทันที

“โพละ”

อ้ายเสื่อลายยืนเซอเหมือนไก่ตาแตก เจ้าแห้วยกเท้าถีบั้งเข้าให้ นักเลงใหญ่เซถลาเข้าไปหาเสื่อหงวน ทันใดนั้นเองอาเสื่อก็ยกมือขวาจับคออ้ายเสื่อลายโน้มลงมาพร้อมบักเขี้ยววาทะแทรกโครมเข้าให้ ถูกลิ้นบีเจ้าถมอย่างถนัดใจ เจ้าถมรูดลงไปตามเขี้ยวของเสื่อหงวนทรุดตัวลงนั่งเหยียดเท้าทำตาปริบ ๆ อย่างมีนง

เจ้าหนุ่มเคาบอยคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“เอาไว้วัย พังร้านมันเลยพวกเรา”

พลกระโจนพรวดถึงตัวผู้พูด หมัดขวาของนายพัชราภรณ์ลั่นปังออกจากช่วงแขนของเขาถูกปากครึ่งจมูกครึ่ง เจ้าหมอนั้นล้มฮวบลงทันที การแสดงอิทธิพลของนักเลงกลุ่มนี้ทำให้พลเดือดดาลมาก

“มา --- มาไว้วัย เรียงหน้าเข้ามา” พลประกาศลั่น

พวกเคาบอยปราดเข้ามาเล่นงานพลทันที นิกรซึ่งตามปกติอยู่ข้างจะชี้ขาดเกิดบ้าบิ่นขึ้นมาอย่างน่าประหลาด เข้าชกเจ้าหนุ่มร่างสูงไปรุ่งคนหนึ่งกระเด็นไปปะทะตู้โชว์สินค้า มวยหมู่ระหว่างคณะพรรค ๔ สหายกับพวกเคาบอยเกิดขึ้นแล้ว เจ้าคุณปัจฉินึกฯ วิ่งหนีไปทางหลังห้าง แต่แล้วก็นึกละอายใจที่ทานคิดเอาตัวรอด จึงคว้าเหล็กได้ท่อนหนึ่งวิ่งกลับมา

เสียงตึงตังโครมครามดังลั่นห้าง ตู้โชว์และข้าวของต่าง ๆ แตกหักเสียหายมันเป็นการปะทะกันอย่างดุเดือดที่สุดมีตื่นตื่นบ้างเล็กน้อยตอนที่ เจ้าคุณปัจฉินึกฯ หลับหูหลับตาเหวี่ยงท่อนเหล็กฟาดกะบาลพวกนักเลงโดยไม่เลือกว่าหน้าอินทรีหน้าพรหม กิมหงวนแลเห็นเข้าก็หัวเราะลั่น

“เฮ้ย---กรไว้วัย คุณคนแก่บ้าเลือดซีวะ”

ทานเจ้าคุณแยกเขี้ยว หันควับมาทางกิมหงวน แล้วถือท่อนเหล็กวิ่งเข้ามาจะตีอาเสื่อในฐานะที่กระเข้าทาน กิมหงวนวิ่งหัวเราะไปทางหลังห้าง นิกรโผล่เข้ากอดเอวพ่อตาของเขาไว้

“อ้ายหงวนพวกเดียวกับเราครับคุณพ่อ ตีอ้ายพวกนั้นซีครับ”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ หอบแฮ่ก ๆ

“ก็มันเสือกล้อซ่าทำไมละ โอย---เหนื่อยไว้วัย”

ทันใดนั้นเอง จี๋บสีแดงของตำรวจกองตรวจสองคันก็แล่นมาหยุดหน้าห้าง บรรดานายและพลตำรวจในเครื่องแบบรีบพากันลงจากรถบุกเข้ามาในบริษัทสามเกลอ

เจ้าเสื่อลายร้องตะโกนบอกพรรคพวกเสียงลั่น

“เฮ้ย โปลิศมา”

การแสดงโปลิศับเคาบอยเริ่มต้นทันที เจ้าพนักงานแยกย้ายกันสกัดจับพวกชายอันธพาลไว้ได้ทั้งหมด โดยไม่มีใครหนีรอดไปได้เลย บรรดาตัวร้ายทั้งหลายถูกใส่กุญแจมือทำหน้าเมื่อยไปตามกัน

นายสืบตำรวจโทคนหนึ่งปราดเข้ามาจับแขนเจ้าแห้วและล้วงกระเป๋าหยิบกุญแจออกมาจะได้

“ฮะ เดียวก่อนหมู่ ผมนะเป็นรองผู้จัดการห้างนี้นะครับ”

นายสืบตำรวจโทผู้นั้นมองหน้าเจ้าแห้วอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เจ้าคุณปัจจนิกฯ รีบเดินเข้ามาบอกให้ทราบ

“นี่คนของฉัน น้องชาย”

การปะทะกันสิ้นสุดลงแล้ว นายร้อยตำรวจเอกคนหนึ่งซึ่งเป็นอัศวินกองตรวจได้ส่งลูกน้องของเขานำพวกอันธพาลเหล่านี้ไปขึ้นรถ แล้วเขาก็เดินเข้ามาหาเจ้าคุณปัจจนิกฯ

“เรื่องราวมันเป็นอย่างไรกันครับ แล้วก็ใครเป็นผู้จัดการห้างนี้”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มเจื่อน ๆ นัยน์ตาข้างซ้ายของท่านเขียวบ้ดขนาดขนมครก เพราะถูกหมัดหลังของเจ้าพวกเคาบอยคนหนึ่ง

“ฉันเอง หลานชาย ฉัน..... พระยาปัจจนิกพินาศคือเจ้าของและผู้อำนวยการบริษัทสามเกลอนี้ อ้ายพวกนักเลงกลุ่มนี้เข้ามาเกะกะหาเรื่อง ทะเลาะวิวาทกับพนักงานขายของ และเล่นอุบาทว์กับสุภาพสตรีที่เข้ามาซื้อของในห้างของเรา ฉันเข้าใจว่าอ้ายพวกนี้คงเป็นคนของห้างร้านใกล้เคียงที่อิจฉาวิชาเรา เพราะเห็นว่าเราขายของถูกกว่าและขายดีกว่าเลยส่งนักเลงมาทำลายกิจการของเรา”

“อ้อ ดีแล้วครับ ผมจะจัดการกับอ้ายพวกนี้ต่อไป สมัยนี้ถ้าใครเป็นนักเลงหรือพวกอันธพาลแล้วก็อย่าอยู่เป็นสุขเลย เพราะตำรวจยอมถือว่าเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งของประชาชน ผมขอเชิญได้เข้าไปโรงพักเถอะครับ แล้วก็พนักงานในบริษัทนี้ด้วย เพื่อจะได้สอบสวนปากคำตามระเบียบ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มให้อัศวินหนุ่ม

“คุณไปก่อนเถอะ อีกสักครู่ฉันกับเด็ก ๆ ที่นี้จะตามไป ขอเวลาเก็บบัญชีและปิดร้านให้เรียบร้อยเสียก่อน”

“ครับ ครับ ถ้ายังงั้นผมลาได้ทำละครับ”

ท่านเจ้าคุณก้มศีรษะรับความเคารพนายตำรวจหนุ่ม ต่อจากนั้นเจ้าพนักงานก็ออกไปจากบริษัทสามเกลอ เจ้าคุณปัจจนิกฯ เดินเข้าไปหาคณะพรรค ๔ สหาย ซึ่งกำลังช่วยกันสำรวจดูความเสียหายที่เกิดขึ้น ดร.ดิเรกบัณฑิตพุ่มที่แว่นสายตาสั้นของเขาหลุดจากหน้าหล่นลงบนพื้นและถูกใครคนหนึ่งเหยียบแตกทำให้เขาแทบจะมองไม่เห็นอะไร

“ไปไว้ย พวกเรา ตำรวจเขาเชิญไปโรงพัก เราต้องร่วมมือกับตำรวจเอาอ้ายพวกก๊วยเหล่านี้เข้าตารางให้ได้ อ้ายกรหายหัวไปไหนล่ะ”

“อยู่ที่นี่ครับ” นายจอมทะเล้นพูดขึ้นดัง ๆ

เจ้าคุณปัจจนิกฯ สะดุ้งเฮือก จ้องมองดูลูกเขยของท่านด้วยความแปลกใจยิ่ง ใบหน้าของนายจอมทะเล้น พกซ้ำคำเขี้ยวจนแทบจะจำไม่ได้ ปากปลิ้นแจ๋เหมือนครุฑนัยน์ตาทั้งสองข้างเขียวบ้ด เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะงอหาย

“อ้ายกรทำไมถึงเป็นอย่างนี้ไปได้ละไว้ย”

นิกกรยิ้มแห้ง ๆ

“ผมหลุดเข้าไปกลางกลุ่มพวกนักเลงครับ เลยโดนศอกบ้าง เข่าบ้าง หมัดบ้าง ถ้าอ้ายพลกับอ้ายหงวนไม่ตีฝ่าเข้ามาช่วยผมตายแล้ว”

เจ้าคุณพูดพลางหัวเราะพลาง

“ไม่เป็นไรวะ ลูกผู้ชาย ไปโรงพักกันเถอะ อย่างมั่วว่าไรอยู่เลย”

ที่หน้า บริษัทสามเกลอ ประชาชนหลายร้อยคนยืนออกันอยู่หนาแน่น เมื่อคณะพรรค ๔ สหายพากันเดินออกมาใคร ๆ ก็พากันมองดูเป็นตาเดียว ดร.ดิเรก เดินนำหน้าพาพรรคข้ามถนน แต่แล้วพลก็คว้าแขนนายแพทย์หนุ่มไว้เพราะรถเก๋งคันหนึ่งแล่นผ่านมาในระยะใกล้ชิด ต่อจากนั้น คณะพรรค ๔ สหายก็ขึ้นรถ “คาดิลแล็ค” เก๋งซึ่งจอดอยู่ตรงข้ามกับบริษัทมุ่งตรงไปยังกองตรวจสามยอด

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ ตีราคาข้าวของที่เสียหายเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท เจ้าพนักงานได้ตั้งข้อหานายถมกับพรรคพวกเป็นนักเลงอันธพาล บุกรุก ทำร้ายร่างกาย และทำให้ทรัพย์เสียหาย หลังจากเจ้าหน้าที่ได้สอบสวนเรียบร้อยแล้ว นายถมนักเลงใหญ่กับพรรคพวกของเขาก็ถูกส่งตัวเข้าไปนอนสงบสติอารมณ์อยู่ในกรง

นายตำรวจชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่ง ได้โทรศัพท์สั่งมาว่าสำหรับผู้ต้องหาเหล่านี้เป็นภัยต่อสังคมอย่างร้ายกาจ ห้ามเยี่ยมห้ามประกันโดยเด็ดขาด และห้ามไม่ให้ตำรวจคนใดให้ความเอื้อเฟื้อเป็นพิเศษเป็นต้นว่า สละทรัพย์สินส่วนตัวซื้อบะหมี่ราชวงศ์มาให้กิน ซื้อเบียร์ หรือบุหรืควันละเยียดให้ผู้ต้องหาเหล่านี้

พนักงานสอบสวนบอกกับคณะพรรค ๔ สหายว่าบรรดานักเลงอันธพาลเหล่านี้ต่างมีหวังที่จะย้ายที่อยู่เข้าไปอยู่ในคุก ๙๕ เปอร์เซนต์

ตอนสายวันรุ่งขึ้นในราว ๘.๓๐ น. ๔ สหายกับ เจ้าคุณปัจฉนิกฯ และเจ้าแห้วได้พากันนั่งรถเก๋งคันใหญ่มาที่บริษัทสามเกลอเพื่อควบคุมการค้าขายในระหว่างหัวต่อหัวเล็กน้อยสำคัญซึ่งบริษัทสามเกลอกำลังจะก้าวหน้าต่อมีศัตรูคอยทำลายกิจการงาน

“คาดิลแล็ค” เก๋งคันงามแล่นมาหยุดฝั่งตรงข้ามกับ บริษัท ทุกคนแปลกใจไปตามกันที่คนขายของยังไม่เปิดห้างทั้ง ๆ ที่สั่งไว้ให้เปิดจำหน่ายสินค้า ตั้งแต่ ๘.๐๐ น. เป็นต้นไป

“บ๊ะ พวกคนขายของของเรามันสะไตรค์หรือยังงัยว๊วย” เจ้าคุณปัจฉนิกฯ พูดขึ้นมาอย่างหัวเสีย “จนปานนี้แล้วเมื่อไรมันจะเปิดกันเสียที”

นิกรว่า “อ้ายพวกนี้เหลวไหลใช้ไม่ได้ มันควรจะเปิดร้านตั้งแต่ ๗.๓๐ แล้ว ปิดร้านอยู่อย่างนี้พอเปิดร้านก็คงไม่มีใครเขาเข้าร้าน ร้านอื่น ๆ เขาเปิดร้านกันหมดแล้วอยู่ร้านของเราร้านเดียว ดูซิ ร้านไหน ๆ เขาก็เปิดหมดร้านเรามันเป็นยังงัย อี”

กิมหงวนพุดเสริมขึ้นทันที

“อย่างนี้ร้านเราก็สู้ร้านคนอื่นเขาไม่ได้มีอยู่ร้านเดียวเท่านั้นไม่น่าจะให้ชุกชุกเลย เออ --- ถ้ามีสักสามสี่ร้านก็ช่างเถอะ”

นิกรพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“การตั้งร้านความจริงมันก็ยุ่งอยู่เหมือนกัน เราอยากให้ร้านของเราเจริญรุ่งเรืองกว่าร้านคนอื่นเขาเราก็ต้องช่วยกันสร้างความเจริญให้ร้านเรา เอ--- สงสัยว่าร้านเรามีกลิ่นไม่ค่อยดีว๊วยอ้ายเสีย”

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ ตะโกนลั่นรถ

“พอว๊วย โธ---อ้ายเปรตสองตัวนี่ประเดี๋ยวจึงพอบีบตกรถเลย ยัวแต่เข้าเซียวนะมึง”

ดร.ดิเรกจึ้ยปากดูเพื่อนเกลอทั้งสอง

“ไม่ตีน่า ท่านเป็นผู้ใหญ่ไม่ควรล้อท่าน แกน่าจะรู้ว่า อารมณ์ของคนหัวล้านในตอนสายปานนี้ยอมใจคอหงุดหงิดผิดปกติ”

ท่านเจ้าคุณยกคอกระแทก ดร.ดิเรกทันที

“ไม่ต้องอธิบาย”

นายแพทย์หนุ่มทำหน้าที่แพทย์หน้ากับนายพัชราภรณ์

“คุณพ่อเหมือนกับท่านมหาราชาภควดีศรีสุโขทไม่มีผิด พระองค์หัวล้านอย่างนี้และใจน้อยยังงี้แหละ ในแคว้นของพระองค์ถึงมีกฎหมายห้ามพุดถ้อยคำใด ๆ ที่เกี่ยวกับหัวล้านอย่างเด็ดขาด เป็นต้นว่า ล้านเลียน เตียนโล่งเหม่ง แดงแจ้ ลูกมะอึก ลิ่น ลิ้น โกร่น พุดไม่ได้ทั้งนั้น”

พลหัวเราะหึ ๆ หันมาพุดกับ เจ้าคุณปัจฉนิกฯ

“คุณออกไปอยู่เมื่อนี้จะสบายใจ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ โบกมือ

“พอแล้วอ้ายพล อ้ายหมอด้วย”

ก่อนที่จะลงจากรถ พนักงานขายของหน้าห้างคนหนึ่งก็เดินเข้ามาที่รถ “คาดีลแล็ค” เก่งอย่างร้อนรน เขาชื่อบุญช่วยเป็นคนเก่าแก่ของอาเสี้ย ซึ่งอาเสี้ยยืมตัวมาจากห้าง “ศิริลัยซ์พานิช” ของเขา

เจ้าคุณปัจจนิกฯ แลเห็นหน้านายบุญช่วยท่านก็เล่นงานทันที

“เฮ้ย ยังไงกันไวย จนปานนี้แล้วทำไมถึงไม่เปิดห้าง”

ชายกลางคนร่างอ้วนเตี้ยยี้มแห่ง ๆ

“แล้วแต่จะโปรดเถอะครับได้เท่า ตำรวจเขาบอกอย่าเพิ่งเปิดห้าง อีกสักครู่เขาจะมาสืบสวนเรื่องราว อันน่าเกลียดที่เกิดขึ้นแก่ห้างของเราอีกเรื่องหนึ่ง นอกจากเรื่องพวกนักเลงที่มารวนเราเมื่อคืนนี้”

คณะพรรค ๔ สหายมองดูนายบุญช่วยเป็นตาเดียว อาเสี้ยถามขึ้นทันที

“มีอะไรเกิดขึ้นอีกล่ะ”

บุญช่วยหัวเราะ

“ห้างของเราถูกนักเลงดีทาสีครับ”

นิกรสะดุ้งโหยง

“ทาสี.....สีอะไรพี่ชาย”

“สีธรรมชาติครับ เหลืองอ้อยไปเลย ประตุน้ำห้างทุกบานเหม็นหนึ่งไปหมด”

คณะพรรค ๔ สหายต่างหันมามองดูกัน แล้วหันไปมองทางหน้าบริษัทสามเกลอ ต่างแลเห็นประตุน้ำห้างและทะเลาะเปรอะเปื้อนผิดปกติ คนดีกรุงศรีอยุธยาได้ใช้กากอาหารผสมกับน้ำทาหน้าห้างสามเกลอไว้ทั่ว

“มันเป็นการแกล้งกันอย่างชัด ๆ” เจ้าคุณปัจจนิกฯ เตือดดาลขึ้นมาทันที

“เอ --- พ่อค้าไทยด้วยกันมันน่าจะช่วยเหลือเอื้อเฟื้อกันไม่น่าจะเล่นสกปรกอย่างนี้เลย อย่างไรก็ตาม “วิไลรัตน์” ก็ต้องใช้คนของเขามาแกล้งเรา”

อาเสี้ยกิมหงวนขมวดคิ้วย่น นิ่งอึ้งไปสักครู่ก็ถอนหายใจหนัก ๆ

“อ้ายแห้ว”

“ครับ” เจ้าแห้วหันมามองดูอาเสี้ย

“แจ้งจัดการที่เถอะวะ บริษัทสามเกลอกับห้างวิไลรัตน์เป็นศัตรูคู่อาฆาตกันเสียแล้ว”

“รับประทานจะให้ผมทำยังไงละครับ”

“เอาลูกกระเบิดขว้างร้านมันเลย”

เจ้าแห้วทำหน้าซอบกล

“ไม่ไหวครับ รับประทานผมกลัวติดคุก”

“เถอะน่า ติดเป็นติดชีวะข้าส่งเอง ในระหว่างที่เอ็งอยู่ในคุก ข้าจะจ่ายเงินให้เอ็งใช้เดือนละ ๕,๐๐๐ บาทตลอดไป”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานผมคิดว่าผมอยู่นอกคุกอย่างนี้ก็สบายดีแล้วนี่ครับ นี่มันก็เข้าหน้าหนาวแล้วอยู่ในคุก ทรมาณแย่น้อย”

“ฮือ” กิมหงวนคราง “ชีฆลาดเหลือเกินอ้ายบัดซบ มึงนะดีแต่คุยเท่านั้น”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“กันเอง อ้ายเสี้ย”

กิมหงวนอดหัวเราะไม่ได้

“อย่าพูดเลยวะอ้ายกร เหม็นขี้พื้น”

นิกรพูดพลางหัวเราะพลาง

“คราวนี้ไม่ได้พูดเล่น กันเอาจริง ๆ กันจะแก้แค้นห้างวิไลรัตน์ให้สาสมทีเดียวอย่างน้อยมันจะต้องหยุดการค้าไม่ต่ำกว่าหนึ่งอาทิตย์”

ดร.ดิเรกหัวเราะหึ ๆ

“โอเคิดว่าพูดเล่นมากกว่า แกมันมะกอกสามตะกร้า พูดอะไรเชื่อก็คือไม่ได้เลย”

นายจอมทะเล้นชักฉิว

“ถ้ากันทำไม่ได้อย่างว่ากันยอมให้แกเตะกันเลยคนเรานะถึงคราวพูดเล่นก็เป็นเล่น ถึงคราวพูดจริงก็ต้องทำจริง”

คราวนี้ ๓ สหายกับ เจ้าคุณปัจฉนิกฯ ต่างรู้สึกเลื่อมใสในความสามารถของนิกร เพราะคนอย่างนิกร มักจะมีอะไร ๆ แบบที่เด็ดเสมอ

“แกจะทำยังไง” พลถามอย่างเป็นทางการ

นายจอมทะเล้นหัวเราะหึ ๆ

“จะยากเย็นอะไรวะ ประเดี๋ยวกันจะกลับบ้านระดมพวกคนใช้ที่บ้านให้ช่วยกันจับตักแตนทางหลังบ้าน เราให้ได้มากที่สุดที่จะมากได้”

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ ชมวดคิ้วย่น

“เอาตักแตนมาทำตะหวักตะบวยอะไรกัน”

“อ้าว---- คุณพอไม่รู้อะไร ผมจะใช้กองทัพตักแตนนี้แหละครบบุกเข้าทำลายสรรพสินค้าต่าง ๆ ในห้างวิไลรัตน์ ผมรับรองว่าเจ้าของหรือผู้จัดการห้างจะต้องเดือดดาลแทบเป็นบ้าทีเดียว ห้างวิไลรัตน์จะต้องปิดทำการค้าอย่างน้อยหนึ่งสัปดาห์ในการกำจัดตักแตนของผม”

ดร.ดิเรกทำตาปริบ ๆ

“ยูช่วยอธิบายให้โอเข้าใจหน่อยเถอะวะ กันงไปหมดแล้ว ตักแตนมันจะก่อให้เกิดความเสียหายได้อย่างไร”

นิกรหัวเราะ พยักหน้าช้า ๆ

“กันจะอธิบายให้ฟัง กันจะใช้ยุทธวิธีแบบขบแข็งซึ่งกันเคย แกลั้งใครต่อใครมาแล้วในสมัยที่กันเป็นเด็กนักเรียน สมมุติว่าจับตักแตนมาได้พันตัว กันก็จะหากล่องสังกะสีขนาดใหญ่มาล่องหนึ่ง เอาน้ำเทลงไป น้ำ ๙ ส่วนกากอาหาร ๑ ส่วนรวมเป็น ๑๐ ส่วน กวนน้ำกับขี้ให้เข้ากันจนเป็นเนื้อเดียวกันแล้วลองชิมดู” พูดจบก็สะดุ้ง “เปล่า! เปล่า! ไม่ต้องชิมไว้ย่ะ เพียงแต่เปิดดูว่ามันเข้ากันดีแล้วหรือยัง เมื่อเข้ากันดีแล้วเอาตักแตนทั้งหมดเทลงไป แล้วเอาระดาดขางปิดฝาผูกเชือกให้แน่น ใ้ให้คนของเรานำไปวางไว้ในห้างวิไลรัตน์ก่อนเวลาที่ห้างจะปิดสักชั่วโมง หลังจากห้างปิดแล้ว ตักแตนในกระป๋องนั้นก็จะดิ้นรหาอิสรภาพแน่นอนละ เนื้อตัวของมันคงจะเลอะเทอะส่วนผสมซึ่งกันผสมขึ้นตามหลักวิชาเคมี ตักแตนเหล่านั้นจะผลัดกันกระโดดโลดเต้น เมื่อตัวของมันถูกกระดาดขาง กระดาดขางก็ต้องเปื่อยในที่สุดก็ขาด คราวนี้กองทัพตักแตนก็จะบินปร้อออกมาจากล่อง แยกย้ายกันไปเกาะเสื้อผ้าขาวของต่าง ๆ ตลอดจนตู้โชว์โตะไฟฟ้า เกาะตรงไหนตรงนั้นก็เหม็นหึ่ง คนของห้างวิไลรัตน์จะต้องใช้เวลาชำระล้างกลิ่นเหม็นอย่างเร็วก็หนึ่งอาทิตย์ รับรองว่ายุทธวิธีแบบนี้ได้ผลมาก ข้าศึกจะต้องยอมแพ้เราโดยไม่มีเงื่อนไข”

เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังลั่นรถ ทุกคนต่างเลื่อมใสและขบขันในวิธีการของนิกร โดยเฉพาะเจ้าคุณปัจฉนิกฯ ว่าเสียงอหายนะ

“เข้าที! เข้าทีโธ้ย อูบายของแกแบบคายตีมาก เออเนาะ อ้ายกรนี่ไม่เลวไว้ย่ะ ปัญญาแหลมเฉลี่ยฉลาดกว่าทุกคน”

นิกรยักคิ้ว

“ผมเนาะฉลาดมาแต่ไหนแต่ไรแล้วครับ”

เจ้าแห้วพูดโพล่งขึ้นทันที

“รับประทานรีบกลับบ้านไปจับตักแตนเถอะครับผมนี่กสนุกขึ้นมาแล้ว ต้องแกลังหางวิไลรัตน์ให้เซ็ดมันอยากแกลังเราก่อน”

ดร.ดิเรกเห็นพ้องด้วย

“ออไร้อไร้อ ถ้าเช่นนั้นแกกับอ้ายแห้วรีบไประดมคนของเราช่วยกันจับตักแตนก็แล้วกัน กันกับคุณพ่อและอ้ายเสี้ยกับอ้ายพลจะอยู่ช่วยเขาชายของทางนี้ แผนการณ์ของแกเด็ดเหลือเกินไว้อย”

นิกรหัวเราะ

“ถ้าวิธีนี้ไม่ได้ผลกันยังมีวิธีอื่นที่แยบคายกว่านี้มาก”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยกมือตบปากลูกเขยของท่าน

“ดีมาก แกกับอ้ายแห้วรีบไปเตรียมการไว้ให้พร้อม วันนี้แกสองคนไม่ต้องมาช่วยทางนี้หรอก พยายามเลือกตักแตนตัวโต ๆ หน่อย พ่ออยากจะดูหน้าอ้ายพวกหางวิไลรัตน์นัก ดูซิว่าถ้ามันเจอกองทัพตักแตนแล้วมันจะทำหน้าอย่างไร”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะกันลั่นรถ ต่อจากนั้นเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็พาพล กิมหงวน และดร.ดิเรก ลงไปจากรถ

นิกรยกมือขวาตบปากเจ้าแห้วค่อนข้างแรง

“ไปไว้อย อ้ายแห้ว รีบกลับบ้าน ข้าจะจ้างพวกคนใช้ชายหญิงที่บ้านเราให้จับตักแตนมาขายเข้าตัวละ ๑๐ สตางค์ ตักแตนหลังบ้านของเรามีอยู่ชุกชุมมาก”

เจ้าแห้วยิ้มแป้น

“ ตักแตนตำข้าวตัวใหญ่ ๆ เอาใหม่ครับ”

นิกรหัวเราะ

“ใหญ่ไปดวย เอาตัวเล็กดีกว่า”

“คาดิลแล็ค” เก่ง ถูกสตาร์ทเครื่องแล่นไปจากที่นั่นทันที บ่ายหน้ากลับบ้าน “พัชรภรณ์”

บริษัทสามเกลอจำกัด คงเปิดห้างทำการค้าขายต่อไป วันนี้ไม่มีการประกาศทางกระจายเสียง แต่ถึงกระนั้น ประชาชนก็พากันมาอุดหนุนอย่างคับคั่ง ส่วนห้างวิไลรัตน์ซึ่งอยู่ติด ๆ กันมีคนเข้าร้านเพียงหรือมแหร้มเท่านั้น ประชาชนต่างใจทักกันว่าบริษัทสามเกลอจำหน่ายสินค้าในราคาถูกกว่าท้องตลาดมาก การต้อนรับก็ดีกว่าที่อื่น คนขายของทุกคนพูดจาเรียบร้อยเอาอกเอาใจและให้ความสะดวกแก่บรรดาลูกค้าด้วยประการทั้งปวง

จากสายจนวนกระทั่งเที่ยง บ่ายและเย็นค่ำ พล กิมหงวน ดร.ดิเรก กับ เจ้าคุณปัจจนิกฯ ต้องทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อยเกือบจะไม่มีเวลาพักผ่อน การจำหน่ายสินค้าทุกแผนกขายดีเกินคาด สินค้าบางอย่างเช่นเครื่องสำอางค์ไม่พอขาย กิมหงวนต้องโทรศัพท์ไปที่ห้างสิวิชัยพานิชให้ส่งเครื่องสำอางค์ที่นั่นมาขายที่นี้

คนไทยเราด้วยกันยังมีใจอิจฉาริษยากันอยู่ เช่นเดียวกับเจ้าของห้างวิไลรัตน์ที่เต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา เขาใช้พวกเคาบอยมารวบรวมบริษัทสามเกลอเมื่อคืนนี้ แล้วใช้ให้เด็กของเขาทาสีประตูหน้าบริษัทสามเกลอเท่านี้ยังไม่หนำใจเขากำลังวางแผนการทำลายกิจการของห้างสามเกลออีกด้วยวิธีการต่าง ๆ เป็นต้นว่าปลูกปืนเพื่อนพ่อค้าร้านใกล้เคียงให้รวมหัวตั้งตนเป็นศัตรูกับบริษัทสามเกลอ แต่ไม่มีใครยอมร่วมมือด้วย โดยเฉพาะพ่อค้าจีนด้วยแล้วไม่ยอมเอาเรื่องเอาราวหรือเกี่ยวข้องด้วย ใครจะขายดิบขายดีอย่างไรก็แล้วแต่ เขาคงมุ่งหน้าแต่เฉพาะกิจการค้าของเขา

ในราว ๑๙.๐๐ น. เศษ

ขณะที่ประชาชนกำลังกลุ่มรวมซื้อสินค้าต่าง ๆ ในห้างสามเกลอ นิกรกับเจ้าแห้วก็มาถึง “คาดิลแล็ค” เก่งแล่นมาจอดหน้าห้างพอดี นิกรเปิดประตูก้าวลงจากรถ หิ้วถังสีทาบ้านถึงหนึ่ง และกล่องกระดาษสีเหลี่ยมกล่องหนึ่งลงจากรถ ในถังสีทาบ้านซึ่งมีฝาปิดเรียบร้อยนั้น นิกรได้ผสมวัตถุทางเคมีไว้เรียบร้อยแล้ว คือซีหนึ่ง

ส่วนและน้ำ ๙ ส่วน ในกล่องสี่เหลี่ยมสีขาวเต็มไปด้วยตุ๊กแตนมากมายหลายพันตัว นิกอร์ได้จ่ายค่าซื้อตุ๊กแตน จากพวกคนใช้ชายหญิงของเขาไปเป็นเงินหลายร้อยบาท

นายจอมทะเล้นหันไปยิ้มกับเจ้าแห้ว

“เอารถไปจอดฝั่งโน้น แล้วแกเข้ามาในห้าง”

เจ้าแห้วรับคำสั่ง นิกอร์ถือถังสีทาบ้านกับกล่องกระดาษสีขาวเดินเข้าไปในบริษัทสามเกลอจำกัด ด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

เขาดตรงเข้าไปหาเจ้าคุณปัจจนึกฯ กับเพื่อนเกลอทั้งสามซึ่งนั่งพักผ่อนอยู่ข้างโต๊ะรับเงินสดหลังห้าง เจ้าคุณปัจจนึกฯ แลเห็นลูกเขยของท่านก็ยิ้มให้แต่ไกล

“ว่าไง เรียบร้อยหรือะ”

“เรียบร้อยครับ จับตุ๊กแตนได้เกือบเต็มกล่องกระดาษ”

พลถามขึ้นเบา ๆ “แล้วในถังใส่สีนั้นล่ะ”

นิกอร์ยิ้ม

“ก็อ้ายอย่างว่ายังไงล่ะ กันผสมมาเรียบร้อยแล้ว”

ดร.ดิเรกทำหน้าที่ชอบกล

“ไปเก็บเอาของใครมาผสมล่ะ”

นายจอมทะเล้นหัวเราะ

“ของกันเอง โชคดีเหลือเกินวันนี้ท้องกันเสียเสียด้วย รับรองว่าเหม็นขาดใจเลย ไม่เชื่อเปิดออกดม ยังได้”

นายแพทย์หนุ่มทำคอย่น พุดเสียด ๆ

“เอาไปเก็บเสีย อ้ายเวร”

นิกอร์เดินเข้าไปทางหลังตู้ ซ่อนกล่องใส่ตุ๊กแตนและกระป๋องสีไว้ แล้วเขาก็เดินกลับมาหาเจ้าคุณปัจจนึกฯ

“ห้างวิไลรัตน์มันปิด ๒ ห่อม” เจ้าคุณพุดยิ้ม ๆ “พอให้คนของเราไปสืบมาแล้ว”

นิกอร์ยิ้มแป้น

“ไว้เป็นหน้าที่ของผมเอง ในราวห่อมครึ่งผมจะอัญเชิญตุ๊กแตน ลงสู่กระป๋องสีแล้วเอากะดาษฟาง ปิดทับไว้ แต่เราจะใช้ให้ใครลอบเอาไปวางในห้างวิไลรัตน์ล่ะครับ”

พลว่า “ใช้อ้ายแห้วก็ได้ อ้ายพวกห้างนั้นมันคงจำหน้าอ้ายแห้วไม่ได้หรอก ใช้คนอื่นเดียวทำงานให้เรา ไม่สำเร็จจะ เสียเวลาเปล่า ๆ”

นายจอมทะเล้นพยักหน้าเห็นพ้องด้วยแล้วหันมาถามพ่อตาของเขา

“วันนี้ขายดีไหมครับ”

“อ้อ วันนี้หรือะ ได้เงินสดเกือบ ๔ หมื่นแล้ว แถวบางลำภูนี้รับรองว่าไม่มีห้างร้านของใครขายดีไปกว่า เรา แต่ไม่มีใครเขาอิจจาวิชาเราหรือ นอกจากห้างวิไลรัตน์ห้างเดียว พ่อได้ข่าวว่า ๆ ว่า มันกำลังจะจ้างคน เอาลูกกระเบิดขว้างห้างเรา”

นิกอร์หัวเราะอย่างใจเย็น

“แต่ใน ๒ ชั่วโมงนี้มันจะต้องโดนระเบิดเวลาของผม คือระเบิดตุ๊กแตนนี่เอง พุ่งนี้พอเปิดห้างก็เป็นลมไปตามกัน ผมคะเนว่าต้องใช้น้ำไม่ต่ำกว่าพันลิตร ชำระล้างห้างเพราะตุ๊กแตน มันจะต้องบินไปเกาะทั่วทุกหนทุกแห่ง ความจริงเราไม่เคยคิดร้ายต่อใครเลย แต่ใครเล่นงานเราก่อนเราก็ต้องตอบแทนบ้าง”

กิมหงวนพุดเสริมขึ้น

“แน่นอน คนไทยเป็นชาติที่ดีที่สุดต่อมิตร และร้ายที่สุดต่อศัตรู อ้ายกรณี่ปัญญาแหลมเหลือเกินจะ ให้อัดตาย”

นิกรหัวเราะชอบใจ ต่อจากนั้นคณะพรรคสี่สหายก็ปรึกษาหารือกันถึงเรื่องนี้จนกระทั่งเจ้าแห้วเดินเข้ามา

"เฮ้! เจ้าคุณปัจฉิมนี้ๆ อุทานและพยักหน้ากับเจ้าแห้ว "แกจะต้องเป็นคนนำถึงตึกแดนเข้าไปในห้างวิไลรัตน์ เข้าใจไหม ฉันเชื่อว่าแกคงสามารถที่จะทำได้"

เจ้าแห้วยิ้มแป้น

"รับประทานตกลงครับ เรื่องแกลั้งคนผมชอบมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว" พูดจบเจ้าแห้วก็ยิ้มให้นายแพทย์หนุ่ม "รับประทานวันนี้ผมจับตึกแดนเสียเหนื่อย คุณหญิงท่านก็ช่วยจับด้วยครับ ท่านโกรธมากทีเดียวเมื่อทราบว่าห้างของเราถูกทาสีทางเทคนิค"

คณะพรรคสี่สหายหัวเราะขึ้นพร้อมๆ กัน พลกล่าวกถามนิกรเบาๆ

"แกกินข้าวมาแล้วยังล่ะ"

"อ้อ เรียบร้อยแล้ว"

"ยังงั้นก็ดีแล้ว ช่วยอยู่เฝ้าร้านหน่อยนะ กันกับพวกเราจะไปหาข้าวกินกัน"

นิกรทำตาละห้อย

"กันไปด้วยคนซี"

กิมหงวนตวาดแหว็ด

"แกกินข้าวมาแล้วตามไปทำไมวะ"

"น่า กินแล้วก็กินอีกได้นี้หว่า เรื่องกินกันไม่รังเกียจหรือก ให้ย้ายแห้วมันอยู่ดูงานทางนี้ก็ได้ ความจริงก็คงไม่ยุ่งอะไรนักเพราะคนขายของและเจ้าหน้าที่ของเราได้อยู่พร้อมทุกแผนกแล้ว ไป---ไปไว้ๆ ไปกินข้าวกัน"

ครั้นแล้วสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้ๆ ก็พากันเดินออกไปจากบริษัทสามเกลอ ทุกคนชื่นชมยินดีไปตามกันเมื่อเห็นประชาชนหญิงชายกำลังเลือกซื้อสินค้าต่างๆ แน่นไปหมด

คณะพรรค ๔ สหายกลับมาจากรับประทานอาหารค่ำถึงบริษัทสามเกลอ ในราว ๑๙.๓๐ น. พอลงจากรถยนต์เดินข้ามฟากถนนเข้ามาในห้าง เจ้าคุณปัจฉิมนี้ๆ ก็กล่าวกับนิกรทันที

"เตรียมตึกแดนของแกได้แล้วกร ห้างวิไลรัตน์กำลังมีคนพลุกพล่านเหมาะทีเดียว อ้อ---มันเล่นพุดกระจายเสียงเรียกลูกค้านี้หว่าทำให้ผู้คนห้างเราบางตาไปมาก"

คณะพรรค ๔ สหายพากันเข้ามาบริษัทสามเกลอ นิกรพยักหน้ากับเจ้าแห้ว

"เริ่มงานได้แล้วไว้เรา เอ็งเข้าไปข้างชอกตู้้นั้น หยิบกล่องตึกแดน และกระป๋องเคมีไปนั้นเอาขึ้นไปให้ข้าข้างบนทีเถอะ ช่วยกันเทตึกแดนใส่ลงไปแล้วเอ็งเอาไปห้างวิไลรัตน์ได้"

เจ้าแห้วปฏิบัติตามคำสั่งนิกรทันที เดินเข้าไปข้างชอกตู้้นั้นหยิบกล่องและหัวถังเคมีขึ้นมา เดินตามนายจอมทะเล้นไปทางหลังห้างขึ้นบันไดไปชั้นบนของตึกตึก

ใบหน้าของนิกรเคร่งขรึม เขาบอกให้เจ้าแห้ววางถังเคมีลง

"เฮ้ย กระดาษฟางล่ะ"

"รับประทานอยู่ครับ" พูดพลางเจ้าแห้วก็ล้วงกระเป่ากางเกง หยิบกระดาษฟางปึกหนึ่งออกมาส่งให้ นิกร

"นั่งลงไว้ๆ ช่วยกันหน่อย ระวังอย่าให้ตึกแดนมันหนีได้"

ทั้งสองทรุดตัวลงนั่งยอง ๆ นิกรเปิดฝาดังสีออก เจ้าแห้วผงะหน้าและรีบยกมือขึ้นอุดจมูกทันที

"อ๊วะ! ไม่ไหวละครับ รับประทานเหม็นเหลือเกิน"

นิกรขมวดคิ้วย่น

"ซี! ใครบ้างวะหอม ขึ้นชื่อชี่ละก้อไม่ว่าจะเป็นชี่อะไรมันเหม็นทั้งนั้น อดทนหน่อยเถอะนำย้ายเปรตทำเป็นสนิมสร้อยไปได้"

นิกรสั่งเจ้าแห้วให้คอยเอากระดาษฟางปิดฝาดังสีแล้วเขาก็ฉีกกระดาษออกเป็นรูขนาดหน้าปัดนาฬิกาข้างมือ เทตึกแดนลงไปในถังเคมีอย่างรวดเร็วจับปล้น ตึกแดนทั้งกล่องเฮโลกลงไปในถังสี



“เร็ว ปิดไว้ย”

เจ้าแห้วยกกระดาษฟางขึ้นปิดทันที

นิกรถอนหายใจโล่งอกล้วงกระเป๋าเสื้อเช็ดหยิบด้ายหลอดเส้นเล็ก ๆ ออกมาผูกกระดาษฟางให้ติดกับ  
กระป๋องสี่ ตักแต่นเริ่มกระโดดโลดเต้นทุก ๆ ตัวถูกน้ำเคมีชุ่มโชก มันกระโดดขึ้นมาชนกระดาษฟางที่หนึ่ง  
กระดาษฟางก็เปียกน้ำนิดหนึ่ง

“เอาไป อ้ายแห้ว เอาไปร้านวิไลรัตน์เดี๋ยวนี พยายามอย่าให้คนในร้านเห็นการกระทำของแกได้  
และต้องวางไว้ในที่ลับตา เร็วเข้าอีกสักครู่ห้างวิไลรัตน์จะปิดแล้ว”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ หัวถึงเคมีเดินยิ้มกริ่มลงบนบันไดไปข้างล่างและผิวปากเบา ๆ นิกรตามลงมาในระยะ  
กระชั้นชิด เจ้าแห้วแลเห็นหญิงสาวเจ้าของร่างอวบอ้วนคนหนึ่งกำลังซื้อผ้าเช็ดหน้า เขาสนใจในความงามของ  
หล่อนมากจึงจ้องตาเขม็งมองดู เจ้าแห้วจึงก้าวพลาดคั่นบันไดล้มกลิ้งซลุก ๆ ลงมาข้างล่างส่งเสียงร้องเอ็ดตะโร  
ถึงเคมีกระเด็นลงมาตามคั่นบันไดนั้น น้ำหกเปื้อนกระดาษฟางขาด ทันใดนั้นเองฝูงตักแต่นก็เฮโลกันออกจาก  
ถังบินว่อนไปทั่วบริษัทสามเกลอ

“อ้ายแห้ว” นิกรตะโกนเสียงลั่น “ฉิบหายแล้วมึง หอกของเราแทงตัวเราเข้าให้แล้ว”

เจ้าแห้วตรงหึง ๆ ค่อย ๆ ลุกขึ้นยืนด้วยความลำบากยากเย็น

“รับประทานทุกข์ใดทุกข์ถ้านั่งครับ ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว โอ้ย---มันเกาะหัวผมแล้ว อู๊ย---เหม็น  
จริงไว้ย”

แล้วเจ้าแห้วก็วิ่งย้อนกลับขึ้นไปชั้นบน

กองทัพตักแต่นบินพล่านรอบห้างสามเกลอ เกาะศิระชะและตามตัวพวกลูกค้าขายหญิง บางตัวก็เกาะ  
ปาก บรรดาลูกค้าต่างพากันร้องอึ้ง ๆ และวิ่งหนีออกไปจากบริษัทสามเกลอทันที

พนักงานขายของกับคณะพรรค ๔ สหายต่างยกมือป้องปิดตักแต่นวุ่นไปหมด พวกตักแต่นได้เห็น  
แสงสว่างของไฟฟ้าก็สนุกสนานครึกครื้นรื่นเริงกันเต็มที่ บินอวดลวดลายต่างๆ บ้างก็เกาะตู้โชว์ เกาะสินค้าต่างๆ  
เลอะเทอะเปรอะเปื้อนไปหมด

ตักแต่นกลุ่มหนึ่งเฮโลลงเกาะกลางกระหม่อมเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ท่านเจ้าคุณโบกมือไล่แล้วเอามือป้าย  
หัวล้านของท่านยกขึ้นมาดม เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ทำคายนหลับตาปีทำท่าเหมือนกับจะอ้วก

“เปิดไว้ยพวกเรา” เจ้าคุณร้องลั่น

๔ สหายโถยอ้าวออกมาจากห้างทันที ฝูงตักแต่นบางส่วนเข้าบุกบ้านค้าข้างเคียงก่อให้เกิดความ  
โกลาหลอลหม่านไปทั่ว เจ้าแห้ววิ่งลงมาข้างล่าง ฝ่าฝูงตักแต่นออกไปจากบริษัทสามเกลอ

ตักแต่นบินว่อนเต็มถนนไปหมด ภายในบริษัทสามเกลอไม่มีคนอยู่เลย คนขายของหนีเตลิดเปิดเปิง  
ไปคนละทิศละทาง

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ กับ คณะพรรค ๔ สหาย พร้อมด้วยเจ้าแห้วมารวมกำลังกันที่รถ ท่านเจ้าคุณร้องเรียก  
คนขายของคนหนึ่งเข้ามาหาท่าน

“ประเดี๋ยวดักแต่นไปหมดแล้วจัดแจงปิดห้างได้เข้าใจไหม แล้วยังไงพรุ่งนี้ ฉันจะมาสั่งงานใหม่”

“ครับผม” คนขายของรับคำสั่ง

คณะพรรค ๔ สหายกับท่านเจ้าคุณและเจ้าแห้วต่างขึ้นไปนั่งบนรถ “คาติลแล็ค” เก๋ง ตักแต่นสามสี่ตัว  
ติดตามเข้ามาในรถ ทุกคนต้องช่วยกันขับไล่มันด้วยความยากลำบาก เจ้าแห้วรีบสาดน้ำเครื่องเข้าเกียร์ นำรถเก๋ง  
คันทงามออกแล่นไปจากที่นั่นโดยเร็ว

จบบริบูรณ์